

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-133-09

Druk nr 2543

Warszawa, 24 listopada 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Konwencji między
Rzeczpospolitą Polską a Królestwem
Norwegii w sprawie unikania
podwójnego opodatkowania i
zapobiegania uchylaniu się od
opodatkowania w zakresie podatków od
dochodu oraz Protokołu do tej
Konwencji, podpisanych w Warszawie
dnia 9 września 2009 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 9 września 2009 roku zostały podpisane w Warszawie Konwencja między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokół do tej Konwencji, w następującym brzmieniu:

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją oraz Protokołem do tej Konwencji, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostały one uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych,
- są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone,
- będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii
w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od
opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji,
podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Polskiej ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii
w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od
opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji,
podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel zawarcia nowej Konwencji

Obowiązująca obecnie Umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania, zawarta przez Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z Rządem Królestwa Norwegii w Oslo w 1977 r., była jedną z pierwszych umów w tej dziedzinie zawartych po 1945 r. Ówczesne realia oraz sytuacja Polski na arenie międzynarodowej (bardzo ograniczona międzynarodowa współpraca inwestycyjna) spowodowały, że zawarta umowa nie miała praktycznie większego znaczenia.

W nowych warunkach gospodarczych oraz w nowej sytuacji międzynarodowej zaistniałej w Polsce po 1989 r. umowy zawarte w latach siedemdziesiątych nie odpowiadają jakościowo międzynarodowej współpracy gospodarczej Polski. Zachodzi zatem potrzeba negocjowania nowych umów w kontekście zobowiązań i praw Polski wynikających zarówno z członkostwa w Europejskiej Organizacji Współpracy i Rozwoju (OECD), w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) oraz w Unii Europejskiej.

Polska wynegocjowała nowe umowy m.in. z: Republiką Federalną Niemiec (podpisana w dniu 14 maja 2003 r. Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, Dz. U. z 2005 r. Nr 12, poz. 90), Szwecją (podpisana w dniu 19 listopada 2004 r. Konwencja między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, Dz. U. z 2006 r. Nr 26, poz. 193) oraz ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (podpisana w dniu 20 lipca 2006 r. Konwencja między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od zysków majątkowych, Dz. U. Nr 250, poz. 1840).

II. Stosunki polsko-norweskie

Współpraca gospodarcza

Od wejścia Polski do UE, tj. od dnia 1 maja 2004 r., współpraca gospodarcza jest realizowana na podstawie Porozumienia o rozszerzeniu Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) oraz Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą (EWG) a Królestwem Norwegii o wolnym handlu, podpisanej dnia 14 maja 1973 r.

Nie straciły ważności bilateralne umowy między Polską a Norwegią, których nie obejmuje kompetencja Wspólnoty, w tym Umowa o wzajemnym popieraniu i ochronie inwestycji z czerwca 1990 r.

Sytuacja gospodarcza Norwegii

Norwegia jest wysoko rozwiniętym krajem przemysłowym. Gospodarka Norwegii jest oparta w głównej mierze na bogactwach naturalnych, takich jak ropa naftowa i gaz, których złoża odkryto w 1977 r. na szelfie Morza Norweskiego i Północnego oraz ryby. Lokomotywą wzrostu gospodarczego Norwegii są również inwestycje i konsumpcja prywatna. Gospodarka norweska jest kombinacją wolnego rynku i interwencjonizmu państwowego (państwo kontroluje sektor wydobywania i przetwórstwa ropy naftowej). W referendum zorganizowanych w 1972 r. i 1994 r. obywatele Norwegii odmówili członkostwa ich kraju w Unii Europejskiej. W 2008 r. wysokie stopy procentowe oraz znaczne wykorzystanie czynników wytwórczych doprowadziły do wyhamowania wzrostu gospodarczego do poziomu 2,7 %.

Rynek pracy odnotowuje wzrost zatrudnienia oraz bardzo wyraźny spadek bezrobocia. Oczywiście powyższe wyniki należy postrzegać w kontekście napływu siły roboczej z krajów Nordyckich, Polski i krajów Bałtyckich. Tak jak „importowana” siła robocza z 10 nowych krajów unijnych zmniejsza nacisk na wzrost zarobków, tak ceny importowanych towarów konsumpcyjnych obniżyły się i wywierają wpływ na stopę wzrostu wskaźnika cen artykułów konsumpcyjnych (CPI – consumer price index), głównie z powodu tzw. „China effect”.

Niski poziom inflacji i stóp procentowych oraz wyższe płace przyczyniły się do nagłego wzrostu konsumpcji i to zarówno prywatnej jak i publicznej. Sektorem gospodarki, w którym nastąpiło szczególne ożywienie, jest budownictwo. Wysoki wskaźnik zaufania społecznego spowodował nagły wzrost wskaźnika zadłużenia prywatnych gospodarstw. Według analityków bankowych ceny mieszkań osiągają swój prawdopodobnie najwyższy możliwy poziom. Niektórzy z nich wyrażają obawy co do możliwości społeczeństwa (szczególnie ludzi młodych) sprostania obciążeniom finansowym z tytułu zaciągniętych kredytów.

Rekordowo wysokie ceny ropy przyczyniły się do rekordowo wysokich nadwyżek zarówno na rachunku bieżącym jak i budżetowej. Jest prawdopodobnym, że wartość Funduszu Ropy osiągnie w 2009 r. wartość równą norweskiemu PKB. Eksperti banku DnB NOR Markets oczekują, że cena baryłki ropy pozostanie na poziomie powyżej 60 USD.

Dnia 1 stycznia 2006 r. został utworzony Rządowy Fundusz Emerytalny składający się z dwóch części: The Government Pension Fund – Global, który jest kontynuacją dawnego Funduszu Ropy, oraz The Government Pension Fund – Norway – dawny Fundusz Ubezpieczeń Społecznych. Strategia zarządzania portfelem funduszu Global polega na inwestowaniu w zagraniczne papiery wartościowe w postaci akcji i obligacji w taki sposób, aby osiągnąć najwyższy możliwy zwrot z tych inwestycji. Proporcje podziału między akcje a obligacje są ustalone na 40/60, aczkolwiek eksperci zalecają podniesienie udziału inwestycji w akcje zagraniczne do 50 lub nawet 60 %.

Norweska wymiana towarowa z zagranicą

W znacznej swojej części norweski eksport ma charakter monokulturowy (ropa, gaz, ryby, aluminium, celuloza i papier) i stanowi ważny element norweskiej gospodarki. Unia Europejska jest najważniejszym norweskim partnerem handlowym, natomiast Norwegia zajmuje 6 miejsce w wymianie z 25 krajami unii. Duży eksport energii do Europy przyczynił się do tego, że bilans handlowy jest bardzo korzystny dla Norwegów. Import pełni w gospodarce norweskiej ważną rolę zaopatrzeniową dla przemysłu i prowadzonych inwestycji. Warto przy tym podkreślić, że sytuacja w norweskim handlu zagranicznym, w ostatnim okresie czasu, jest szczególnie korzystna, bowiem wzrost cen towarów sprzedawanych przez Norwegów za granicę jest dwukrotnie wyższy niż wzrost

cen na towary importowane. Jest to wytłumaczeniem dla rekordowej nadwyżki eksportu nad importem. Bez ropy i gazu bilans dla gospodarki lądowej jest negatywny. Deficyt w obrotach gospodarki lądowej z zagranicą w ostatnich trzech latach odzwierciedla poniższa tabela. Równie ważnym norweskim sektorem gospodarki, który pracuje głównie na eksport jest rybołówstwo. Pomimo ceł antidumpingowych, zastosowanych przez Unię dla norweskiego łososa hodowlanego i zatrzymania dostaw tej ryby do Rosji po stwierdzeniu obecności metali ciężkich w mięsie ryb dostarczonych przez niektóre norweskie firmy hodowlane, eksport produktów morza osiągnął rekordowe wartości. Przykładowo wartość eksportowanych każdego tygodnia łososi sięga obecnie 100 mln koron. Największy wzrost eksportu łososa nastąpił na rynek UE gdzie Francja, Polska i Wielka Brytania są największymi odbiorcami.

Podstawowe wskaźniki makroekonomiczne gospodarki norweskiej

Wyszczególnienie	2006	2007	2008
Konsumpcja prywatna	4.2	7.1	2.4
Konsumpcja publiczna	3.0	3.1	3.5
Inwestycje brutto:	6.5	7.6	-
- gospodarka lądowa	7.3	7.9	-
- sektor ropy i gazu	3.4	6.3	-
Eksport ogółem:	0.5	2.6	2.0
w tym: - ropa i gaz	-6.6	-2.8	-
- towary tradycyjne	6.2	7.9	-
Import ogółem:	8.2	8.1	5.8
w tym: - towary tradycyjne	9.6		-
Produkt narodowy brutto:	2.2	3.6	2.7
w tym: - gospodarka lądowa	4.3	5.7	-
Zatrudnienie (wzrost liczby zatrudn. w %)	3.3	3.6	-
Stopa bezrobocia	3.4	2.6	2.6
Średnia płaca	4.3	5.7	-
Inflacja	2.3	0.6	-
Saldo bilansu płatniczego (w mld NOK)	353.5	338.8	-
Saldo (jako % PKB)	16.4	14.9	-
Średnia cena ropy (NOK)	414	421	-

Źródło danych: Statistics Nowary, Ministerstwo Finansów i Norges Bank

III. Polsko-norweska wymiana handlowa

Bilans wzajemnych obrotów handlowych Polski i Norwegii opracowany w oparciu o dane zawarte w dokumentach celnych SAD, kształtuje się następująco:

	2004	2005	2006	2007	2008	Dynamika 2007= 100
Eksport	1.319.2	1.889.0	2.122.3	2.493.4	2.858.2	115
Import	1.268.3	1.598.7	1.663.3	1.773.9	2.812.3	159
Obroty	2.587.5	3.487.7	3.785.6	4.267.3	5.670.5	133
Saldo	-51.9	-290.3	-459.0	+719.5	+45.9	-

Norwegia jest dla Polski ważnym partnerem handlowym – jej udział w polskim eksporcie wynosi 1,69 % (20 pozycja), a w polskim imporcie – 1,36 % (19 pozycja).

Udział Polski w norweskim imporcie wynosi 1,4 %, a w norweskim eksporcie – 1,3 %.

Najważniejsi partnerzy handlowi Norwegii to: Wielka Brytania, Holandia, Francja, Niemcy i Szwecja. Te pięć krajów oraz kolejne – USA i Kanada, to głównie odbiorcy norweskiej ropy i gazu.

W polskim eksporcie do Norwegii największą grupę towarową stanowią tradycyjnie produkty polskiego przemysłu okrętowego, konstrukcje stalowe, oleje ciężkie, koks i półkoks z węgla, meble oraz półwyroby ze stali. W imporcie z Norwegii dominują liniowce pasażerskie, oleje ropy naftowej, gaz ziemny, ryby, w tym śledzie, łosoś i makrela oraz aluminium. Import gazu jest wynikiem realizacji podpisanego w maju 1999 r. kontraktu na dostawy norweskiego gazu w ilości 0,5 mld m³, począwszy od połowy 2000 r. (obowiązywał do dnia 30 września 2006 r.).

Dane statystyczne za 2008 r. wskazują wzrost obrotów w porównaniu z analogicznym okresem poprzedniego roku (5 mld 670,5 mln USD za 2008 r. i 4 mld 267,3 mln USD za 2007 r.), przy czym polski eksport do Norwegii wyniósł 2 mld 858,2 mln USD (2 mld 493,4 mln USD za 2007 r.), a polski import – 2 mld 812,3 mln USD (1 mld 773,9 mln USD za 2007 r.).

Wzrost obrotów podobnie jak w poprzednim roku jest wypracowany głównie przez przedsiębiorstwa działające w sektorze gospodarki morskiej.

Od momentu wejścia Polski do UE, współpraca gospodarcza jest realizowana na podstawie Porozumienia o rozszerzeniu Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) oraz Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą (EWG) a Królestwem Norwegii o wolnym handlu, podpisanej dnia 14 maja 1973 r.

Dominujące pozycje w polskim eksporcie do Norwegii stanowią:

- jednostki pływające, współdziałające urządzenia transportowe – 59 %,
- metale nieszlachetne i wyroby z nich – 9,8 %,
- produkty mineralne – 8 %,
- maszyny i urządzenia mechaniczne, sprzęt elektryczny – 6,2 %,
- drewno i wyroby z drewna – 3 %.

Dominujące pozycje w imporcie z Norwegii stanowią:

- oleje ropy naftowej – 42,4 %,
- jednostki pływające, współdziałające urządzenia transportowe – 39,3 %,
- ryby – 10,5 %,
- aluminium – 5 %,
- gaz ziemny – 2%.

Wzajemny handel między Polską a Norwegią po naszej akcesji do UE opiera się na Umowie o Europejskim Obszarze Gospodarczym wraz z poprawkami wynikającymi z rozszerzenia EOG o 10 krajów nowo przystępujących. Umowa wraz z poprawkami jest stosowana prowizorycznie od dnia 1 maja 2004 r.

Po zmianie reżimu handlowego w handlu z Norwegią wynikającej z akcesji Polski do UE:

- w odniesieniu do handlu artykułami przemysłowymi z Norwegią jego zasady normuje Umowa o wolnym handlu Polska – EFTA, wynegocjowana na wzór umów o wolnym handlu jakie Unia Europejska zawarła z państwami EFTA (w przypadku Norwegii na wzór Umowy o EOG). Umowa ta przewiduje bezcłowy dostęp do rynków obydwu krajów. Dzięki temu Polska, stając się

członkiem Unii Europejskiej, zachowała reżim handlowy z Norwegią obowiązujący przed akcesją, czyli pełną liberalizację wzajemnego handlu artykułami przemysłowymi. W tym zakresie nie wystąpił problem przenoszenia koncesji,

- w odniesieniu do handlu artykułami rolnymi strona polska, w ramach negocjacji w sprawie rozszerzenia Europejskiego Obszaru Gospodarczego, przyjęła warunki handlu artykułami rolnymi przetworzonymi określone w Protokole 2 i Protokole 3 Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Są one zbliżone do warunków określonych Protokołem A do Umowy o wolnym handlu Polska – EFTA. W odniesieniu do handlu artykułami rolnymi nieprzetworzonymi, w ramach Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, został utworzony dodatkowy kontyngent dla UE obejmujący częściowo koncesje jakie strona polska otrzymała jednostronnie od Norwegii,
- w odniesieniu do handlu artykułami rybnymi – wzajemny handel UE – Norwegia został rozszerzony o kontyngent wynegocjowany w ramach rozszerzenia EOG. Dodatkowy kontyngent jest jednak przyznany wszystkim członkom UE.

Wymiana handlowa między Polską a Norwegią rozwija się w szybkim tempie, a członkostwo Polski w UE nie utrudnia wzajemnych warunków handlu.

Jednym z ważniejszych problemów dla naszych importerów są zmiany zasad importu łososia. W wyniku postępowania antydumpingowego w dniu 21 stycznia 2006 r. weszło w życie rozporządzenie nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii. Regulacja ta określa cenę minimalną na importowy towar i przewiduje cło antydumpingowe nakładane w przypadku nieprzestrzegania tej ceny.

Polska konsekwentnie będzie podejmować, na różnych szczeblach UE, działania na rzecz liberalizacji warunków importu ryb na obszar UE i zapewnienia dostępu do tradycyjnych źródeł jego zaopatrzenia dla Polski.

Jednym z elementów Układu o utworzeniu Europejskiego Obszaru Gospodarczego jest przyznanie Polsce, podobnie jak i innym nowym krajom UE, środków finansowych w ramach tzw. Mechanizmu Finansowego EOG oraz

tw. Norweskiego Mechanizmu Finansowego. Darczyńcami są trzy państwa EFTA (Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu) – Norwegia, Islandia i Lichtenstein, które razem z UE współtworzą Europejski Obszar Gospodarczy. W zamian za korzystanie ze swobód jednolitego rynku, kraje te zobowiązały się udzielić pomocy finansowej najuboższym państwom członkowskim UE. W celu uruchomienia środków, Polska podpisała z państwami – darczyńcami umowy – dnia 14 października 2004 r. Memorandum of Understanding wdrażania Norweskiego Mechanizmu Finansowego oraz dnia 28 października 2004 r. Memorandum of Understanding wdrażania Mechanizmu Finansowego EOG. Łącznie, w ramach obu Mechanizmów, Polsce przyznano środki w wysokości 533,51 mln euro. Będą one wykorzystywane na przedsięwzięcia realizowane w ramach określonych priorytetów w okresie 2004 – 2009.

Inwestycje norweskie w Polsce

Wartość polskiego kapitału zainwestowanego w Norwegii na koniec 2007 r. wyniosła 324,1 mln euro. W 2007 r. inwestycje polskie w tym kraju w stosunku do 2006 r. (36,6 mln euro) zwiększyły się w wyniku przedsięwzięcia PGNiG S.A. W powyższych statystykach nie zostały uwzględnione inwestycje firmy STATOIL, gdyż zgodnie z przyjętą metodologią liczenia BIZ opracowaną przez OECD, przyjmowany jest kraj rejestracji inwestora, który bezpośrednio lokuje kapitał w danym kraju. W związku z powyższym Inwestor STATOIL został zakwalifikowany jako podmiot duński.

Największymi norweskimi inwestorami są: Norgips, Hydro Central Europe B.V., Qubus Hotel System, Klif Holding A.S., Reitangruppen oraz NCC CONSTRUCTION AS.

IV. Krótka charakterystyka nowej Konwencji

Nowa polsko-norweska Konwencja o unikaniu podwójnego opodatkowania jest oparta o Modelową Konwencję OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku (OECD lipiec 2005 r.).

Nie ulegnie zmianie metoda unikania podwójnego opodatkowania (Polska nadal będzie stosowała metodę wyłączenia z progresją m.in. w stosunku do dochodów pracy najemnej, uzyskiwanych przez rezydentów polskich, świadczących pracę w Norwegii). Natomiast w odniesieniu do dochodów z dywidend, odsetek,

należności licencyjnych i zysków majątkowych – Polska będzie stosowała metodę zaliczenia proporcjonalnego.

Metoda wyłączenia z progresją polega na tym, że dochód osiągnięty za granicą jest zwolniony z podatku w kraju rezydencji podatkowej, natomiast jest brany pod uwagę jedynie przy obliczaniu stawki podatkowej, według której podatnik będzie zobowiązany rozliczyć podatek od dochodów uzyskanych w kraju rezydencji podatkowej. Ustalenie wysokości podatku w takim przypadku następuje w czterech etapach. Do dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym dodaje się dochody zwolnione z opodatkowania. Do tak uzyskanej sumy dochodów oblicza się kwotę podatku według skali określonej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych. Następnie oblicza się stopę procentową podatku wyrażającą stosunek kwoty podatku do łącznego dochodu. Wreszcie uzyskaną w ten sposób stopę procentową podatku stosuje się, jako stawkę podatkową, tylko i wyłącznie do tych dochodów podatnika, które nie są zwolnione od podatku.

Metoda proporcjonalnego zaliczenia polega na tym, że podatek zapłacony od dochodu osiągniętego za granicą jest zaliczany na poczet podatku należnego w kraju rezydencji podatkowej obliczonego od całości dochodów w takiej proporcji, w jakiej dochód ze źródeł zagranicznych pozostaje w stosunku do całości dochodu podatnika. Ustalenie wysokości podatku w takim przypadku składa się z trzech etapów. Na początku zsumowaniu podlegają dochody osiągnięte przez podatnika ze źródeł przychodów położonych na terytorium Polski z dochodami ze źródeł przychodów położonych poza terytorium Polski. Następnie od sumy tak obliczonych dochodów oblicza się podatek dochodowy według skali określonej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych. W trzecim etapie od wyżej obliczonego podatku odejmuje się kwotę podatku równą podatkowi dochodowemu zapłaconemu w obcym państwie. Odliczenie to nie może jednak przekroczyć części podatku, która proporcjonalnie przypada na dochody osiągnięte ze źródeł położonych poza terytorium Polski w stosunku do wszystkich opodatkowanych dochodów podatnika.

Zdecydowana większość umów o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartych przez Polskę przewiduje, jako metodę zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu, metodę wyłączenia z progresją.

Celem polskiej polityki podatkowej w zakresie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania jest ujednolicenie metody unikania podwójnego opodatkowania w umowach zawartych przez Polskę z państwami członkowskimi Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez przyjęcie we wszystkich umowach metody wyłączenia.

Najważniejsze zmiany w stosunku do obowiązującej umowy:

- 1) art. 5 ust. 3 nowej Konwencji przewiduje, że dochody osiągane z tytułu prowadzenia prac budowlanych, konstrukcyjnych, montażowych i instalacyjnych przez zakład jednego państwa na terytorium drugiego państwa przez okres nieprzekraczający 12 miesięcy – będą zwolnione z podatku przez to drugie państwo (obecnie obowiązująca Umowa przewiduje dłuższy okres zwolnienia, wynoszący 18 miesięcy).

Art. 5 ust. 4 jest uregulowaniem nowym. Z uwagi na usunięcie z Modelowej Konwencji przepisu dotyczącego wolnych zawodów do tej kategorii stosuje się przepisy art. 5 (dotyczący zakładu) i art. 7 (dotyczący zysków przedsiębiorstw).

Mając powyższe na uwadze oraz także ze względu na to, że działalność gospodarcza wykonywana osobiście wymaga sformułowania odrębnych reguł w zakresie ustalenia zakładu – wprowadzono do art. 5 Umowy ust. 4;

- 2) w art. 10 przewiduje się, że dywidendy będą zwolnione z opodatkowania w państwie źródła (tj. w państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę), jeżeli osobą uprawnioną do dywidend jest spółka z siedzibą w drugim umawiającym się państwie, której bezpośredni udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi minimum 10 % udziałów (akcji) i która będzie posiadała te akcje (udziały) w sposób nieprzerwany przez 24 miesiące.

Pozostałe dywidendy będą podlegały opodatkowaniu w państwie źródła wg stawki 15 % kwoty dywidend brutto.

Jest to unormowanie zgodne z Dyrektywą Rady z dnia 23 lipca 1990 r. Nr 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego

w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich, zmienioną Dyrektywą Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. Nr 2003/123/WE. Norwegia wprawdzie nie należy do Unii Europejskiej, ale jako państwo członkowskie Europejskiego Obszaru Gospodarczego ma obowiązek stosować prawo Wspólnotowe.

Proponowany przepis w pozostałych przypadkach zakłada opodatkowanie dywidend u źródła 15 % stawką podatku. Jest to zgodne z Modelową Konwencją oraz zastrzeżeniem wniesionym przez Polskę do art. 10, a także korzystne z punktu widzenia polskich interesów (więcej kapitału inwestuje w Polsce Norwegia).

Należy podkreślić, że zgodnie z pkt III Instrukcji negocjacyjnej, w sytuacji powstania rozbieżności, Strony miały dążyć do przyjęcia rozwiązań przewidzianych w Modelowej Konwencji OECD – i taka sytuacja zaistniała w tym przypadku;

- 3) w przypadku dochodu z odsetek, umowa z 1977 r. przewiduje w art. 11 opodatkowanie wyłącznie w kraju miejsca zamieszkania lub siedziby ich właściciela, natomiast postanowienia projektu Konwencji przewidywały, iż tego typu dochód będzie podlegał także opodatkowaniu u źródła stawką w przedziale od 5 % do 10 %.

Nowy przepis przewiduje stawkę podatku u źródła w wysokości 5 % kwoty brutto odsetek.

W zakresie opodatkowania należności licencyjnych, umowa z 1977 r. przewiduje ich opodatkowanie u źródła stawką 10 % kwoty należności licencyjnych brutto.

Projekt Konwencji w art. 12 zakładał zmniejszenie stawki podatku u źródła, ale nie więcej niż do 5 % kwoty należności licencyjnych brutto, zaś wybór stawki podatku miał nastąpić podczas negocjacji w zależności od ich przebiegu.

Wynegocjowany przepis przewiduje stawkę podatku u źródła w odniesieniu do należności licencyjnych w wysokości 5 % kwoty należności licencyjnych brutto.

Przyjęcie ww. rozwiązań jest zgodne z polityką podatkową prowadzoną przez Polskę od wielu lat w zakresie opodatkowania tych dwóch kategorii dochodów. Takie rozwiązania zostały przyjęte w umowach zawartych przez Polskę np. z Republiką Federalną Niemiec, Holandią czy Szwecją;

- 4) jak wspomniano wyżej, nowa Konwencja, w ślad za aktualną wersją Modelowej Konwencji OECD, nie zawiera przepisów dotyczących opodatkowania dochodów uzyskanych z wolnych zawodów, która to kategoria objęta jest przepisami art. 5 i 7;
- 5) Konwencja wprowadza w art. 20 nowe uregulowanie dotyczące działalności prowadzonej w morskiej strefie przybrzeżnej. Jest to przepis, który zwyczajowo znajduje się w umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania zawieranych przez Norwegię ze względu na to, że większość przedsiębiorstw w Norwegii trudni się działalnością związaną z szeroko pojmowaną eksploatacją bogactw naturalnych położonych na szelfie kontynentalnym – co strona Polska także zaakceptowała. Przepis ten stanowi uregulowanie szczególne (o charakterze *lex specialis*) wobec pozostałych postanowień Konwencji, gdyż dotyczy działalności prowadzonej w morskiej strefie przybrzeżnej, polegającej na poszukiwaniu i wydobywaniu ropy naftowej i gazu, a także działalności towarzyszącej działalności „offshore” (np. polegającej na transportowaniu personelu do miejsc poszukiwania lub wydobywania ww. zasobów naturalnych);
- 6) w art. 25 nowej Konwencji została rozszerzona klauzula wymiany informacji podatkowych na wszystkie podatki bez względu na ich rodzaj i nazwę. Zmiana ta jest zgodna z obowiązującą treścią Modelowej Konwencji OECD. Obowiązująca umowa przewiduje w art. 27, że wymiana informacji podatkowych może obejmować wyłącznie przepisy wewnętrzne dotyczące podatków od dochodu i zysków majątkowych w takim zakresie, w jakim są one zgodne z przepisami tej umowy;
- 7) nowa Konwencja zawiera nowe unormowanie (art. 26) normujące kwestie związane z udzielaniem przez umawiające się państwa pomocy w dochodzeniu zaległości podatkowych. Zostanie zatem stworzona możliwość odzyskania powstałych w Polsce zaległości podatkowych od dłużników zamieszkujących lub mających siedzibę na terytorium Norwegii.

Pozostałe postanowienia nowej Konwencji:

- 1) zgodnie z art. 6, dochód z majątku nieruchomego będzie mógł być opodatkowany także w państwie, w którym majątek nieruchomy jest położony;
- 2) zgodnie z art. 8, zyski przedsiębiorstwa umawiającego się państwa osiągane z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych będą podlegały opodatkowaniu tylko w tym państwie.

Przepis ten różni się od postanowień art. 8 obowiązującej umowy, który przewiduje, że zyski z transportu międzynarodowego są opodatkowane wyłącznie w państwie faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 4 ust. 3, o miejscu rezydencji podatkowej przedsiębiorstwa będzie rozstrzygało kryterium miejsca faktycznego zarządu tego przedsiębiorstwa, co za tym idzie, nowa regulacja w praktyce będzie stosowana w ten sam sposób jak postanowienia obecnie obowiązującej umowy;

- 3) art. 13 dotyczący opodatkowania zysków majątkowych stanowi, podobnie jak obowiązująca umowa, że zyski z przeniesienia własności nieruchomości mogą być opodatkowane w państwie, w którym nieruchomość ta jest położona;
- 4) w art. 17 przewidziano, że dochody z emerytur, rent i innych podobnych świadczeń, wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w jednym z umawiających się państw, mogą być opodatkowane wyłącznie w tym umawiającym się państwie.

Opodatkowanie u źródła rozszerzono jednak na emerytury i inne podobne świadczenia otrzymywane na podstawie prawa o ubezpieczeniach społecznych oraz na podstawie obowiązkowych systemów emerytalnych lub systemów emerytalnych uznawanych dla celów podatkowych, mogą być opodatkowane także w państwie wypłacającym te świadczenia;

- 5) nowa Konwencja zawiera również przepisy dotyczące opodatkowania dochodów z tytułu członkostwa w zarządzie lub radzie nadzorczej spółki, dochodów artystów i sportowców, osób sprawujących funkcje publiczne, studentów oraz dyplomatów. W tym zakresie postanowienia Konwencji nie odbiegają zasadniczo od treści obowiązującej polsko-norweskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania;
- 6) wraz z Konwencją podpisano także Protokół stanowiący jej integralną część, którego zadaniem jest doprecyzowanie wymienionych w nim postanowień Konwencji.

V. Skutki wejścia w życie Konwencji

Zarówno obecnie obowiązująca Umowa, jak też projekt nowej Konwencji zawierają, jako podstawową metodę unikania podwójnego opodatkowania, metodę wyłączenia z progresją (z wyłączeniem dywidend, licencji oraz odsetek, dla których zastosowanie znajduje metoda odliczenia proporcjonalnego), zatem szacuje się, iż wejście w życie nowej Konwencji nie pociągnie za sobą skutków budżetowych w odniesieniu do dochodów z pracy najemnej.

Podpisanie Konwencji jest wyrazem woli obu państw w zakresie rozwoju korzystnych warunków dla dwustronnych stosunków gospodarczych. Obecnie Norwegia jest dla Polski ważnym partnerem handlowym, a wejście w życie nowej Konwencji dostosowanej do aktualnej polityki podatkowej, stworzy korzystniejsze ramy traktatowe dla dalszego rozwoju wzajemnych inwestycji. Ponadto rozszerzenie klauzuli wymiany informacji podatkowej w nowej Konwencji stanowi ważne narzędzie dla organów podatkowych w zakresie uzyskiwania informacji niezbędnych do prawidłowego określania podstawy opodatkowania.

W celu realizacji umowy nie jest wymagane przyjęcie żadnych środków prawnych.

VI. Tryb związania się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) związanie Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotową Konwencją nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, ponieważ umowa ta spełnia

przesłanki określone w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.). Postanowienia Konwencji określają bowiem stawki i zasady opodatkowania dochodu i majątku w stosunkach dwustronnych z Królestwem Norwegii, a ta dziedzina zgodnie z art. 217 Konstytucji jest regulowana ustawowo.

VII. Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Konwencja

Minister Finansów będzie sprawował nadzór nad realizacją Konwencji.

Przepisy Konwencji będą miały zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw i osób fizycznych uczestniczących w dwustronnych stosunkach między Polską a Królestwem Norwegii oraz do organów polskiej administracji podatkowej stosujących postanowienia Konwencji w polsko-norweskich stosunkach gospodarczych i kulturalnych.

VIII. Sposób, w jaki Konwencja dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Następujące akty prawne są związane z przedmiotową Konwencją:

- ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.),
- ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.).

Postanowienia Konwencji oraz Protokołu do Konwencji nie są sprzeczne z obowiązującym w Polsce ustawodawstwem.

Urząd Komitetu Integracji Europejskiej wydał opinię w zakresie zgodności Konwencji z prawem Unii Europejskiej. W świetle tej opinii przyjęta w Konwencji metoda wyłączenia z progresją jest zgodna z prawem Unii Europejskiej. Biorąc jednak pod uwagę Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 19 grudnia 2006 r. COM(2006)824, w świetle którego przy zastosowaniu w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania metody wyłączenia,

przedsiębiorstwo główne nie może odliczać strat ponoszonych przez zakłady działające w drugim umawiającym się państwie, podczas gdy straty ponoszone przez zakłady krajowe mogą być uwzględniane przez przedsiębiorstwo główne – zasygnalizowana została przez UKIE możliwość wystąpienia problemów w przyszłości, w związku z nierównym traktowaniem ww. kategorii zakładów w zakresie odliczania przez przedsiębiorstwo główne strat przez nie generowanych.

W opinii Ministra Finansów, zastosowanie w Konwencji metody wyłączenia ma ten skutek, że Polska rezygnuje z prawa do opodatkowania transgranicznych dochodów zakładów, a w konsekwencji, zgodnie z zasadą symetrii, nie są także brane pod uwagę straty ponoszone przez te zakłady. Jeżeli jednak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wydanych w przyszłości orzeczeniach zajmie negatywne stanowisko w ww. zakresie, a także w przypadku zgłoszenia przez Komisję Europejską konieczności zapewnienia w prawie polskim równego traktowania zakładów krajowych i zagranicznych w odniesieniu do możliwości odliczania strat tych zakładów przez przedsiębiorstwo główne – należy liczyć się z koniecznością dokonania stosownych zmian w ustawach: o podatku dochodowym od osób fizycznych i o podatku dochodowym od osób prawnych, które zapewnią równe traktowanie zakładów krajowych i zagranicznych.

IX. Środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania Konwencji

Wejście w życie Konwencji nie spowoduje konieczności dokonania zmian w ustawodawstwie wewnętrznym.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/453/2009/DP/ak

Warszawa, dnia 29 października 2009 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, wraz z protokołem do tej konwencji, podpisanej w Warszawie 9 września 2009 r., wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem wniosku o ratyfikację konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii, wraz protokołem do tej konwencji, podpisanej w Warszawie 9 września 2009 r. (nr pisma RM-10-133-09) pragnę wyrazić następującą opinię.

Umowa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości
Pan Maciej Grabowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

KONWENCJA
MIĘDZY
RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ
A
KRÓLESTWEM NORWEGII

**w sprawie unikania podwójnego opodatkowania
i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania
w zakresie podatków od dochodu**

Rzeczpospolita Polska i Królestwo Norwegii, pragnąc zawrzeć Konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu;

Uzgodniły, co następuje:

ARTYKUŁ 1

Zakres podmiotowy

Niniejsza Konwencja dotyczy osób, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

ARTYKUŁ 2

Podatki objęte Konwencją

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie do podatków od dochodu, pobieranych na rzecz Umawiającego się Państwa, jego jednostek terytorialnych lub organów władzy lokalnej, bez względu na sposób ich pobierania.

2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki pobierane od całego dochodu albo od części dochodu, włączając w to podatki od zysków z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomego, podatki od całkowitych kwot pensji lub wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od przyrostu wartości majątku.

3. Do obecnie istniejących podatków, których dotyczy niniejsza Konwencja, należą w szczególności:

a) w przypadku Polski:

(i) podatek dochodowy od osób fizycznych; oraz

(ii) podatek dochodowy od osób prawnych;

(zwane dalej: podatkiem polskim);

b) w przypadku Norwegii:

(i) podatek od ogólnego dochodu;

(ii) podatek od dochodu osób fizycznych;

(iii) specjalny podatek od dochodu z produkcji ropy naftowej;

(iv) podatek potrącany u źródła od dywidend; oraz

(v) podatek od wynagrodzenia wypłacanego artystom i sportowcom niebędącym rezydentami Norwegii;

(zwane dalej: podatkiem norweskim).

4. Niniejsza Konwencja ma także zastosowanie w odniesieniu do wszystkich podatków takiego samego lub podobnego rodzaju, które będą nakładane po dacie podpisania niniejszej Konwencji obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie w zakresie wszelkich zasadniczych zmian dokonanych w ich prawie podatkowym.

ARTYKUŁ 3

Definicje

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
 - (a) określenie „Polska” oznacza Rzeczpospolitą Polską, włącznie z jakimkolwiek obszarem poza jej wodami terytorialnymi, gdzie na mocy jej praw i zgodnie z prawem międzynarodowym Rzeczpospolita Polska może wykonywać suwerenne prawa w odniesieniu do dna morskiego i podglebia oraz ich zasobów naturalnych;
 - (b) określenie „Norwegia” oznacza Królestwo Norwegii oraz obejmuje stały ląd, wody wewnętrzne, wody terytorialne, a także obszar poza wodami terytorialnymi, gdzie Królestwo Norwegii z mocy norweskiego prawa oraz zgodnie z prawem międzynarodowym może wykonywać swoje prawa w odniesieniu do dna morskiego i podglebia oraz ich zasobów naturalnych; określenie to nie obejmuje Svalbardu, Jan Mayen oraz norweskich terytoriów zależnych („biland”);
 - (c) określenie „osoba” obejmuje osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
 - (d) określenie „spółka” oznacza jakąkolwiek osobę prawną lub jakąkolwiek podmiot, który jest traktowany jak osoba prawna dla celów podatkowych;
 - (e) określenie „przedsiębiorstwo” ma zastosowanie do prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej;
 - (f) określenia „przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa” oraz „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
 - (g) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim lub statkiem powietrznym, za wyjątkiem przypadku, gdy statek morski lub statek powietrzny jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w Umawiającym się Państwie;
 - (h) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - (i) w przypadku Polski, Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela;
 - (ii) w przypadku Norwegii, Ministra Finansów lub upoważnionego przedstawiciela Ministra Finansów;
 - (i) określenie „obywatel”, w odniesieniu do Umawiającego się Państwa, oznacza:

- (i) każdą osobę fizyczną posiadającą narodowość lub obywatelstwo tego Umawiającego się Państwa: i
 - (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w tym Umawiającym się Państwie;
- (j) określenie „działalność gospodarcza” obejmuje w szczególności zawodowe wykonywanie usług oraz innej działalności o niezależnym charakterze.

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji w dowolnym czasie przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde pojęcie w niej niezdefiniowane ma takie znaczenie jakie w tym czasie ma ono w prawie tego Umawiającego się Państwa dla celów podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przy czym znaczenie pojęcia wynikające z ustawodawstwa podatkowego tego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym temu pojęciu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

ARTYKUŁ 4

Miejsce zamieszkania lub siedziba

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza każdą osobę, która według ustawodawstwa tego Państwa podlega tam opodatkowaniu ze względu na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze, i obejmuje również to Państwo oraz każdą jednostkę jego podziału terytorialnego lub organ władzy lokalnej. Jednakże, określenie to nie obejmuje żadnej osoby, która podlega opodatkowaniu w tym Państwie tylko ze względu na dochód jaki osiąga ona ze źródeł położonych w tym Państwie.

2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, wówczas jej status określa się zgodnie z następującymi zasadami:

- (a) uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Państwach, wówczas uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, z którym ma ściślejsze powiązania osobiste oraz gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
- (b) jeżeli nie jest możliwe ustalenie, w którym Państwie osoba posiada ośrodek interesów życiowych albo nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym stale przebywa;
- (c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, którego jest obywatelem;
- (d) jeżeli osoba jest obywatelem obydwu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z tych Państw, właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.

3. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, osoba nie będąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, wówczas uważa się ją za posiadającą siedzibę tylko w tym Państwie, na terytorium którego znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

ARTYKUŁ 5

Zakład

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność przedsiębiorstwa.

2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:

- (a) siedzibę zarządu;
- (b) filię;
- (c) biuro;
- (d) fabrykę;
- (e) warsztat;
- (f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom albo każde inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.

3. Określenie „zakład” obejmuje także plac budowy, prace konstrukcyjne, prace montażowe lub instalacyjne tylko wówczas, gdy trwają one dłużej niż dwanaście miesięcy.

4. Bez względu na postanowienia ustępów 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje usługi w drugim Umawiającym się Państwie:

(a) za pośrednictwem osoby fizycznej obecnej w tym drugim Państwie przez okres lub okresy przekraczające łącznie 183 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie, lub

(b) przez okres lub okresy przekraczające łącznie 183 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie i usługi te są wykonywane w ramach tego samego projektu lub związanych ze sobą projektów przez jedną lub więcej osób fizycznych wykonujących te usługi w tym drugim Państwie lub obecnych w tym Państwie w celu wykonywania tych usług,

i więcej niż 50 procent dochodów brutto, które można przypisać do wykonywanej działalności gospodarczej prowadzonej przez to przedsiębiorstwo w ciągu tego okresu lub okresów, jest uzyskiwane z tytułu wykonywania usług w tym drugim Państwie przez te osoby fizyczne, wówczas działalność prowadzona w tym drugim Państwie polegająca na wykonywaniu tych usług będzie uważana za działalność prowadzoną poprzez zakład posiadany przez to przedsiębiorstwo w tym drugim Państwie, chyba że usługi te są ograniczone do usług, o których mowa w ustępie 5 niniejszego artykułu, które jeżeli są wykonywane za pośrednictwem stałej placówki, nie

powodują powstania zakładu w związku z tą stałą placówką zgodnie z postanowieniami tego ustępu.

5. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje:

- (a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub dostawy dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
- (b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub dostawy;
- (c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu przerobu przez inne przedsiębiorstwo;
- (d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
- (e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;
- (f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu łącznego prowadzenia którejkolwiek rodzajów działalności, o jakich mowa w punktach a) do e) niniejszego ustępu, pod warunkiem, że całkowita działalność tej placówki, wynikająca z takiego połączenia ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.

6. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu, jeżeli osoba – z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela, o którym mowa w ustępie 7 niniejszego artykułu – działa w imieniu przedsiębiorstwa i posiada, oraz zwyczajowo wykonuje, pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, wówczas uważa się, że to przedsiębiorstwo posiada w tym Państwie zakład w zakresie każdego rodzaju działalności, którą ta osoba podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności wymienionych w ustępie 5 niniejszego artykułu, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki, nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.

7. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że podejmuje ono w tym Państwie czynności za pośrednictwem maklera, generalnego komisanta albo jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.

8. Fakt, że spółka mająca swoją siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje albo jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład lub w inny sposób) nie wystarcza, aby którąkolwiek ze spółek uważać za zakład drugiej spółki.

ARTYKUŁ 6

Dochód z majątku nieruchomego

1. Dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając w to dochód z gospodarstwa rolnego lub leśnego) położonego w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na którego terytorium dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego (włączając w to żywy inwentarz oraz wyposażenie używane w gospodarstwach rolnych i leśnych), prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności ziemi, prawo użytkowania majątku nieruchomego, jak również prawa do zmiennych lub stałych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji, złoża mineralne, źródła i inne zasoby naturalne; statki morskie i statki powietrzne nie stanowią majątku nieruchomego.
3. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu stosuje się do dochodu uzyskiwanego z bezpośredniego użytkowania, dzierżawy lub innych form korzystania z majątku nieruchomego.
4. Postanowienia ustępów 1 i 3 niniejszego artykułu stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa.

ARTYKUŁ 7

Zyski przedsiębiorstw

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność poprzez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje działalność w ten sposób, to zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej można je przypisać temu zakładowi.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład to, z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3 niniejszego artykułu, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie wydatków ponoszonych na rzecz tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej.

4. Nie można przypisać zakładowi zysków tylko z tytułu zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.

5. Dla celów poprzednich ustępów niniejszego artykułu, ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.

6. Jeżeli zyski zawierają dochody, które stanowią przedmiot odrębnej regulacji w innych artykułach niniejszej Konwencji, to postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.

ARTYKUŁ 8

Transport morski i lotniczy

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa osiągnane z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Dla celów niniejszego artykułu, zyski osiągnane z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym obejmują:

- (a) zyski z wynajmu statków morskich lub statków powietrznych bez załogi i wyposażenia; oraz
- (b) zyski z użytkowania, utrzymywania lub wynajmu kontenerów (włączając przyczepy i wyposażenie związane z transportem kontenerów) wykorzystywanych w transporcie dóbr lub towarów;

jeżeli takie użytkowanie, wynajem lub utrzymywanie, w zależności od przypadku, ma charakter uboczny w stosunku do eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym.

3. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu stosuje się także do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsięwzięciu lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym, ale tylko do tej części zysków osiągniętych w ten sposób, które mogą zostać przypisane uczestnikowi w stosunku do jego udziału we wspólnym przedsięwzięciu.

4. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 niniejszego artykułu stosuje się do zysków uzyskiwanych przez wspólne norwesko, duńsko, szwedzkie konsorcjum transportu powietrznego Skandynawskie Linie Lotnicze (SAS), jednakże tylko do tej części zysków, która została osiągnięta przez SAS Norge AS, norweskiego partnera Skandynawskich Linii Lotniczych (SAS), proporcjonalnie do jego udziału w tej organizacji.

ARTYKUŁ 9

Przedsiębiorstwa powiązane

1. Jeżeli:

a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa albo

b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, sprawowaniu kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa oraz przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane przez Umawiające się Państwo za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków przedsiębiorstwa tego Państwa – i odpowiednio opodatkowuje – zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego wymienionego Państwa, gdyby warunki ustalone między obydwooma przedsiębiorstwami były takie, jak między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego od tych zysków, jeżeli uzna, iż taka korekta jest uzasadniona. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględnione inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw będą w razie konieczności konsultować się ze sobą.

ARTYKUŁ 10

Dywidendy

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże takie dywidendy:

(a) będą zwolnione z opodatkowania w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, jeżeli osobą uprawnioną do dywidend jest spółka mająca siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, której bezpośredni udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi, w chwili wypłacania tych dywidend, przynajmniej 10 procent udziałów (akcji) i która posiada lub będzie posiadała te udziały (akcje) przez nieprzerwany 24 miesięczny okres, w którym dokonano wypłaty;

(b) z zastrzeżeniem punktu a) niniejszego ustępu, mogą także podlegać opodatkowaniu w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę oraz zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym Państwie, ale jeżeli osoba uprawniona do dywidend posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 15% kwoty dywidend brutto.

Postanowienia niniejszego ustępu nie dotyczą opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których wypłacane są dywidendy.

3. Jeżeli osobą otrzymującą dywidendy i do nich uprawnioną jest rząd Umawiającego się Państwa, to takie dywidendy podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

4. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule oznacza dochód z udziałów (akcji) lub z innych praw do udziału w zyskach, za wyjątkiem wierzytelności, jak również dochód z innych praw w spółce, który zgodnie z prawem Umawiającego się Państwa, w którym spółka wypłacająca te dochody ma siedzibę, jest traktowany jak dochód z udziałów (akcji).

5. Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do dywidend, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, działalność poprzez zakład w nim położony i gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7 niniejszej Konwencji.

6. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać żadnym podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z

tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu położonego w tym drugim Państwie, ani też obciążać niewydziałonych zysków spółki podatkiem od niewydziałonych zysków, nawet kiedy wypłacone dywidendy lub niewydziałone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo z dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 11

Odsetki

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie odsetki mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 procent kwoty brutto tych odsetek. Właściwe organy Umawiających się Państw ustalą, w drodze wzajemnego porozumienia, sposób stosowania tego ograniczenia.

3. Bez względu na postanowienia ustępu 2 niniejszego artykułu, jakiegokolwiek odsetki, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym osoba otrzymująca te odsetki ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, jeżeli odbiorca odsetek jest osobą do nich uprawnioną i jeżeli te odsetki są wypłacane:

(a) na rzecz rządu Umawiającego się Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu władzy lokalnej lub Bankowi Centralnemu Umawiającego się Państwa lub jakiegokolwiek instytucji będącej w całości własnością rządu Umawiającego się Państwa;

(b) z tytułu pożyczki jakiegokolwiek rodzaju przyznanej, zabezpieczonej lub gwarantowanej przez rządową instytucję w celu promocji eksportu;

(c) w związku ze sprzedażą na kredyt jakichkolwiek urządzeń przemysłowych, handlowych lub naukowych;

(d) z tytułu pożyczki jakiegokolwiek rodzaju przyznanej przez bank.

4. Określenie „odsetki” użyte w niniejszym artykule oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności zabezpieczonych jak i niezabezpieczonych hipoteką lub prawem do uczestniczenia w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z państwowych papierów wartościowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych. Określenie to nie obejmuje żadnego z dochodu, który jest traktowany jak dywidendy stosownie do artykułu 10 niniejszej Konwencji.

5. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do odsetek, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, działalność poprzez zakład tam położony i jeżeli wierzytelność, z tytułu której wypłacane są odsetki jest faktycznie związana z takim zakładem. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7 niniejszej Konwencji.

6. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak

osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z działalnością którego powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład, to uważa się, że odsetki takie powstają w tym Państwie, w którym położony jest zakład.

7. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą odsetki a osobą do nich uprawnioną lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota wypłaconych odsetek przekracza, z jakiegokolwiek powodu, kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a osobą uprawnioną bez tych powiązań, wówczas postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego z Umawiających się Państw, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 12

Należności licencyjne

1. Należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie należności mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uzyskująca należności jest osobą do nich uprawnioną, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 % kwoty należności licencyjnych brutto.

3. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju należności uzyskiwane w związku z użytkowaniem lub prawem do użytkowania każdego prawa autorskiego, patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, a także za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego lub za informacje związane z doświadczeniem zawodowym w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (know-how); określenie to obejmuje także wszelkiego rodzaju należności mające związek z filmami dla kin oraz filmami lub taśmami transmitowanymi w radio lub telewizji.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność poprzez zakład w nim położony, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7 niniejszej Konwencji.

5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, jeśli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z którym powstał obowiązek wypłaty należności licencyjnych i zapłata tych należności jest pokrywana przez ten zakład, wówczas uważa się, że należności licencyjne powstają w tym Państwie, w którym zakład jest położony.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą należności licencyjne a osobą do nich uprawnioną lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych przekracza z jakiegokolwiek powodu kwotę, którą osoba wypłacająca należności i osoba uprawniona uzgodniłyby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 13

Zyski majątkowe

1. Zyski osiągnane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z tytułu przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 niniejszej Konwencji i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Zyski z tytułu przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, włącznie z tymi zyskami, które pochodzą z tytułu przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo z całym przedsiębiorstwem) mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
3. Zyski uzyskane przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z tytułu przeniesienia własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym lub majątku ruchomego związanego z eksploatowaniem takich statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
4. Zyski uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z tytułu przeniesienia własności udziałów (akcji), których wartość w więcej niż 50% pochodzi bezpośrednio lub pośrednio z majątku nieruchomego położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
5. Zyski z tytułu przeniesienia własności majątku innego, niż wymieniony w ustępach 1, 2, 3 i 4 niniejszego artykułu podlegają opodatkowaniu wyłącznie w tym Umawiającym się Państwie, w którym zbywca posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę.

ARTYKUŁ 14

Dochody z pracy najemnej

1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułów 15 oraz 17 i 18 niniejszej Konwencji, wynagrodzenia, pensje oraz inne podobne świadczenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tam wykonywana, to otrzymane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu, wynagrodzenie, pensja lub inne podobne świadczenie uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej w drugim Umawiającym się Państwie podlega opodatkowaniu tylko w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli:

- (a) odbiorca wynagrodzenia przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 183 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym; i
- (b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie posiada miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie; i
- (c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład, który pracodawca posiada w drugim Państwie; i
- (d) praca najemna nie stanowi przypadku wynajmowania siły roboczej.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, wynagrodzenie uzyskane w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku morskiego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, może być opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie. Jednakże, jeżeli wynagrodzenie zostało uzyskane w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku morskiego zarejestrowanego w Norweskim Międzynarodowym Rejestrze Statków (N.I.S.), wynagrodzenie to podlega opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym odbiorca wynagrodzenia ma miejsce zamieszkania.

4. Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje wynagrodzenie w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku powietrznego, wynagrodzenie to podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

ARTYKUŁ 15

Wynagrodzenia dyrektorów

Wynagrodzenia oraz inne podobne świadczenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z członkostwem w zarządzie, radzie nadzorczej spółki lub w innym podobnym organie spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 16

Artyści i sportowcy

1. Bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14 niniejszej Konwencji, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, lub przez muzyka, lub sportowca, wykonujących działalność osobiście w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Jeżeli dochód związany z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca, nie przypada na rzecz tego artysty lub sportowca lecz innej osobie, wówczas dochód ten, bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14 niniejszej Konwencji, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do dochodu uzyskanego z działalności wykonywanej przez artystę lub sportowca w Umawiającym się Państwie, jeżeli ich pobyt w tym Państwie jest całkowicie lub w głównej mierze finansowany z funduszy publicznych jednego lub obydwu Umawiających się Państw, ich jednostek terytorialnych lub organów władz lokalnych. W takim przypadku dochód podlega opodatkowaniu wyłącznie w tym Umawiającym się Państwie, w którym artysta lub sportowiec posiada miejsce zamieszkania.

ARTYKUŁ 17

Emerytury, renty, renty kapitałowe, świadczenia z systemu ubezpieczeń społecznych oraz alimenty

1. Emerytury, renty i inne podobne świadczenia lub renty kapitałowe uzyskiwane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z drugiego Umawiającego się Państwa, są opodatkowane tylko w pierwszym wymienionym Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu, świadczenia otrzymywane przez osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie na podstawie prawa o ubezpieczeniach społecznych drugiego Umawiającego się Państwa, na podstawie jakiegokolwiek obowiązkowego systemu emerytalnego lub na podstawie systemu emerytalnego, który jest uznawany dla celów podatkowych, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
3. Określenie „renta kapitałowa” oznacza określoną kwotę, wypłacaną okresowo osobie fizycznej w ustalonych terminach, dożywotnio lub przez ściśle określony lub dający się określić czas, w wykonaniu obowiązku dokonywania wypłat w zamian za spełnienie wzajemnego i pełnego świadczenia określonego w pieniądzu lub możliwego do określenia w pieniądzu.
4. Alimenty oraz inne świadczenia na utrzymanie, wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie. Jednakże wszelkie alimenty lub inne świadczenia na utrzymanie wypłacane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w jednym z Umawiających się Państw osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym wymienionym Państwie, o ile nie stanowią ulgi podlegającej odliczeniu przez osobę wypłacającą te świadczenia.

ARTYKUŁ 18

Funkcje publiczne

1. (a) Pensje, wynagrodzenia oraz inne podobne świadczenia, wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ władzy lokalnej osobie fizycznej z tytułu usług wykonywanych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu władzy lokalnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

(b) Jednakże, takie pensje, wynagrodzenia lub inne podobne świadczenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi te są wykonywane w tym Państwie przez osobę, która ma miejsce zamieszkania w tym Państwie i która:
 - (i) jest obywatelem tego Państwa; lub
 - (ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.

2. Postanowienia artykułów 14, 15 i 16 niniejszej Konwencji mają zastosowanie do pensji, wynagrodzeń i innych podobnych świadczeń wypłacanych z tytułu wykonywania usług pozostających w związku z działalnością prowadzoną przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ władzy lokalnej.

ARTYKUŁ 19

Studenci

Świadczenia otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta, ucznia lub praktykanta, który ma lub miał bezpośrednio przed przybyciem do Umawiającego się Państwa miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie i który przebywa w pierwszym wymienionym Państwie wyłącznie w celu kształcenia się lub odbywania praktyki, nie podlegają opodatkowaniu w tym Państwie, jeżeli świadczenia te pochodzą ze źródeł spoza tego Państwa.

Artykuł 20

Działalność w morskiej strefie przybrzeżnej

1. Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się bez względu na inne przepisy niniejszej Konwencji.

2. Zgodnie z niniejszym artykułem, określenie „działalność w morskiej strefie przybrzeżnej” oznacza działalność prowadzoną w morskiej strefie przybrzeżnej w Umawiającym się Państwie w związku z badaniem lub eksploatacją dna morskiego i podlegbia oraz ich zasobów naturalnych, położonych w tym Państwie.

3. Z zastrzeżeniem ustępów 4 i 5 niniejszego artykułu, uważa się, że przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, prowadzące działalność w morskiej strefie przybrzeżnej drugiego Umawiającego się Państwa, prowadzi w związku z tą działalnością, działalność gospodarczą poprzez zakład położony w tym drugim Państwie.

4. Nie stosuje się postanowień ustępu 3 i ustępu 7 b) niniejszego artykułu w przypadku, gdy działalność w morskiej strefie przybrzeżnej prowadzona jest przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 30 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym. Jednakże, dla celów niniejszego ustępu:

(a) działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo powiązane z drugim przedsiębiorstwem będzie uważana za prowadzoną przez to drugie przedsiębiorstwo, jeżeli przedmiotowa działalność jest w zasadniczym stopniu taka sama jak działalność prowadzona przez ostatnie wymienione przedsiębiorstwo;

(b) uważa się, że dwa przedsiębiorstwa są powiązane, jeśli:

(ii) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, bezpośrednio lub pośrednio bierze udział w zarządzaniu, sprawowaniu kontroli lub posiada kapitał przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, lub

(iii) ta sama osoba lub osoby, bezpośrednio lub pośrednio biorą udział w zarządzaniu, sprawowaniu kontroli lub posiadają kapitał w obu przedsiębiorstwach.

5. Zyski uzyskane przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z transportu zaopatrzenia lub personelu do lub z miejsca lub pomiędzy dwoma miejscami, gdzie prowadzona jest działalność w morskiej strefie przybrzeżnej Umawiającego się Państwa, lub z eksploatacji holowników oraz innych statków, mającego pomocniczy charakter w stosunku do działalności prowadzonej w morskiej strefie przybrzeżnej, podlegają opodatkowaniu tylko w Umawiającym się Państwie, w którym osoba prowadząca to przedsiębiorstwo ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

6. (a) Z zastrzeżeniem litery b) niniejszego ustępu, pensje, wynagrodzenia i inne podobne świadczenia, uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z pracą najemną powiązaną z działalnością prowadzoną w morskiej strefie przybrzeżnej, wykonywaną w drugim Umawiającym się Państwie, w zakresie w jakim ta praca najemna jest wykonywana w morskiej strefie przybrzeżnej tego drugiego Państwa, podlegają opodatkowaniu w tym drugim Państwie. Jednakże, wynagrodzenie takie będzie opodatkowane wyłącznie w pierwszym Umawiającym się Państwie, jeżeli praca najemna jest wykonywana dla pracodawcy nieposiadającego miejsca zamieszkania ani siedziby w drugim Państwie, a także jeśli praca najemna jest wykonywana przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 30 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym.

(b) Pensje, wynagrodzenia i inne podobne świadczenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z pracą najemną wykonywaną na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego wykorzystywanego do transportu zaopatrzenia lub personelu do lub z miejsca lub pomiędzy dwoma miejscami, gdzie prowadzona jest działalność w morskiej strefie przybrzeżnej drugiego Umawiającego się Państwa, lub w związku z pracą najemną wykonywaną na pokładzie holowników lub innych statków eksploatowanych w sposób pomocniczy w stosunku do tej działalności, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, w którym osoba otrzymująca te świadczenia ma miejsce zamieszkania, chyba że pracodawca posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Państwie. W takim przypadku, dochód może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

7. Zyski uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności:

- (a) praw do poszukiwania lub eksploatacji zasobów naturalnych; lub
- (b) mienia położonego w drugim Umawiającym się Państwie, wykorzystywanego w związku z działalnością prowadzoną w morskiej strefie przybrzeżnej tego drugiego Państwa; lub
- (c) udziałów, których wartość lub znaczna część tej wartości pochodzi bezpośrednio lub pośrednio z takich praw lub z takiego mienia lub łącznie z takich praw i takiego mienia,

mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Zgodnie z tym ustępem, określenie „prawa do poszukiwania lub eksploatacji zasobów naturalnych” oznacza prawa do wytwarzania aktywów poprzez poszukiwanie lub eksploatację dna morskiego i podglebia oraz ich zasobów naturalnych w drugim Umawiającym się Państwie, włączając w to prawa do odsetek lub innych zysków związanych z tymi aktywami.

ARTYKUŁ 21

Inne dochody

1. Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, gdziekolwiek powstałe, nieobjęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do dochodu innego, niż dochód z majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 ustęp 2 niniejszej Konwencji, jeżeli osoba osiągająca taki dochód, posiadająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność poprzez zakład w nim położony i gdy prawo lub majątek, z tytułu którego dochód jest wypłacany, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku, stosuje się postanowienia artykułu 7 niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 22

Unikanie podwójnego opodatkowania

1. W przypadku Polski, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:

(a) Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Norwegii, Polska zwolni taki dochód z opodatkowania, z zastrzeżeniem postanowień punktu b) niniejszego ustępu;

(b) Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód lub zyski majątkowe, które zgodnie z postanowieniami artykułów 10, 11, 12, 13 lub ustępu 7 artykułu 20 niniejszej Konwencji mogą być opodatkowane w Norwegii, Polska zezwoli na odliczenie od podatku od dochodu lub zysków majątkowych tej osoby kwoty równej podatkowi zapłaconemu w Norwegii. Jednakże, takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada na dochód lub zyski majątkowe uzyskane w Norwegii;

(c) Jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce jest zwolniony z opodatkowania w Polsce, Polska może, przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu lub zysków majątkowych takiej osoby, uwzględnić zwolniony dochód.

2. Z uwzględnieniem postanowień ustawodawstwa Norwegii dotyczącego zaliczania na poczet podatku norweskiego podatku podlegającego zapłacie na terytorium poza Norwegią, (które nie naruszają ogólnej ustanowionej tutaj zasady):

(a) Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Norwegii osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Polsce, Norwegia zezwoli na odliczenie od podatku należnego od dochodu takiej osoby kwoty równej podatkowi dochodowemu zapłaconemu w Polsce od tego dochodu.

Jednakże odliczenie to nie może przekroczyć tej części podatku dochodowego, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada na dochód, który może być opodatkowany w Polsce.

(b) Jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji, dochód osiągnięty przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Norwegii, jest zwolniony z opodatkowania w Norwegii, Norwegia może zaliczyć taki dochód do podstawy opodatkowania, ale dopuści odliczenie od podatku od dochodu należnego w Norwegii tej części podatku od dochodu, która odpowiada dochodowi osiągniętemu w Polsce.

ARTYKUŁ 23

Równe traktowanie

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, jakim podlegają lub mogą podlegać w takich samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, w szczególności w odniesieniu do miejsca zamieszkania lub siedziby. Bez względu na postanowienia artykułu 1 niniejszej Konwencji, niniejszy przepis będzie miał także zastosowanie do osób niemających miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

2. Osoby nieposiadające żadnego obywatelstwa, które posiadają miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, nie będą poddawane w żadnym z Umawiających się Państw jakimkolwiek opodatkowaniu lub jakimkolwiek obowiązkom związanym z takim opodatkowaniem, różniącym się lub bardziej uciążliwym od opodatkowania lub związanych z nim obowiązków, jakim podlegają lub mogą podlegać w takich samych okolicznościach obywatele danego Państwa, w szczególności w odniesieniu do miejsca zamieszkania lub siedziby.

3. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność.

4. Z wyjątkiem przypadków stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1, artykułu 11 ustęp 7, artykułu 12 ustęp 6 niniejszej Konwencji, odsetki, należności licencyjne i inne wypłaty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa, podlegają odliczeniu na takich samych warunkach, jakby były wypłacone osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w pierwszym wymienionym Państwie.

5. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których kapitał w całości lub częściowo, bezpośrednio lub pośrednio, jest własnością lub jest kontrolowany przez jedną osobę lub większą liczbę osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym wymienionym Państwie poddane ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa.

6. Żadne postanowienie zawarte w niniejszym artykule nie może być rozumiane jako zobowiązujące którekolwiek Umawiające się Państwo do udzielenia osobom niemającym miejsca zamieszkania w tym Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek w celach podatkowych, jakich Państwo to udziela osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium lub swoim obywatelom.

7. Bez względu na przepis artykułu 2 niniejszej Konwencji, postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie do wszelkich podatków.

ARTYKUŁ 24

Procedura wzajemnego porozumiewania

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw powodują lub spowodują jej opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji, wówczas może ona, niezależnie od środków przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 23 ustęp 1 niniejszej Konwencji, właściwemu organowi tego Państwa, którego jest obywatelem. Sprawa powinna być przedłożona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego zawiadomienia o działaniu powodującym opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji.
2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może sam spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten rozwiązać w drodze wzajemnego porozumienia z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa tak, aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją. Osiągnięte w ten sposób porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo wewnętrzne Umawiających się Państw.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstać przy interpretacji lub stosowaniu niniejszej Konwencji. Mogą one również wspólnie uzgodnić podjęcie środków w celu zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu, w sytuacjach nieuregulowanych niniejszą Konwencją.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą komunikować się ze sobą bezpośrednio, także poprzez połączone komisje składające się z tych organów lub ich przedstawicieli w celu osiągnięcia porozumienia, w rozumieniu poprzednich ustępów.

ARTYKUŁ 25

Wymiana informacji

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały takie informacje, które prawdopodobnie mogą mieć znaczenie dla stosowania postanowień niniejszej Konwencji albo dla wykonywania lub wdrażania wewnętrznego ustawodawstwa Umawiających się Państw dotyczącego podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nakładanych przez Umawiające się Państwa lub ich jednostki terytorialne albo organy lokalne w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z niniejszą Konwencją. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2 niniejszej Konwencji.

2. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym sądom i organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków objętych ustępem 1 niniejszego artykułu, lub sprawowaniem nad nimi nadzoru. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w postanowieniach sądowych. Niezależnie od powyższego, informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo mogą być wykorzystywane dla innych celów, jeżeli zgodnie z prawem obydwu Państw, informacje te mogą być wykorzystane w tych innych celach i właściwy organ Państwa udzielającego informacji wyraził na to zgodę.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do:

(a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;

(b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;

(c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową lub informacji, których udzielanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (ordre public).

4. Jeżeli Umawiające się Państwo występuje o informację zgodnie z niniejszym artykułem, drugie Umawiające się Państwo użyje środków służących zbieraniu informacji aby ją uzyskać nawet jeżeli to drugie Państwo nie potrzebuje tej informacji dla własnych celów podatkowych. Wymóg, o którym mowa w zdaniu poprzednim podlega ograniczeniom, o których mowa w ustępie 3 niniejszego artykułu, lecz w żadnym przypadku takie ograniczenia nie mogą być rozumiane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji jedynie dlatego, że nie ma ono wewnętrznego interesu w odniesieniu do takiej informacji.

5. Postanowienia ustępu 3 niniejszego artykułu w żadnym przypadku nie będą interpretowane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji wyłącznie z takiego powodu, że informacja jest w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, przedstawiciela, agenta lub powiernika albo dotyczy relacji właścicielskich w danym podmiocie.

ARTYKUŁ 26

Pomoc w poborze podatków

1. Umawiające się Państwa będą udzielały sobie wzajemnie pomocy w egzekucji ich wierzytelności podatkowych. Pomoc ta nie podlega ograniczeniom wynikającym z przepisów artykułów 1 i 2 niniejszej Konwencji. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą określić, w drodze wzajemnego porozumienia, sposób stosowania tego artykułu.

2. Użyte w tym artykule określenie “wierzytelność podatkowa” oznacza kwotę należną z tytułu podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nakładanych w imieniu Umawiających się Państw lub ich jednostek terytorialnych lub organów władzy lokalnej, o ile takie opodatkowanie nie jest sprzeczne z niniejszą Konwencją lub jakimkolwiek innym międzynarodowym porozumieniem, którego stronami są Umawiające się Państwa, łącznie z odsetkami, karami administracyjnymi i kosztami egzekucji lub środków zabezpieczających związanych z taką kwotą.

3. Jeżeli wierzytelność podatkowa Umawiającego się Państwa, która podlega egzekucji na mocy ustaw tego Państwa i jest należna od osoby, która w danym czasie nie może na mocy tych ustaw przeszkodzić jej egzekucji, to taka wierzytelność podatkowa na wniosek właściwego organu tego Państwa będzie w celu jej egzekucji przyjęta przez właściwy organ drugiego Umawiającego się Państwa. Taka wierzytelność podatkowa będzie ściągnięta przez to drugie Państwo zgodnie z jego ustawodawstwem stosowanym w zakresie egzekucji i poboru jego własnych podatków, tak jakby dana wierzytelność podatkowa była wierzytelnością podatkową tego drugiego Państwa.

4. Jeżeli wierzytelność podatkowa Umawiającego się Państwa jest wierzytelnością, w odniesieniu do której to Państwo może na mocy jego prawa podjąć środki zabezpieczające dla potrzeb egzekucji, to na wniosek właściwego organu tego Państwa taka wierzytelność podatkowa będzie przyjęta w celu podjęcia środków zabezpieczających przez właściwy organ drugiego Umawiającego się Państwa. To drugie Państwo podejmie środki zabezpieczające w odniesieniu do wierzytelności podatkowej zgodnie z przepisami jego ustawodawstwa, nawet jeżeli w czasie podjęcia takich środków zabezpieczających wierzytelność podatkowa nie podlega egzekucji w pierwszym wymienionym państwie lub jeżeli jest należna od osoby, która ma prawo zapobiec egzekucji tej wierzytelności.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 3 i 4 niniejszego artykułu, wierzytelność podatkowa przyjęta przez jedno Umawiające się Państwo w rozumieniu ustępów 3 i 4 niniejszego artykułu, nie będzie w tym Państwie podlegać przedawnieniu ani nie przyzna się jej pierwszeństwa stosowanego do wierzytelności podatkowej na mocy ustawodawstwa tego Państwa z uwagi na jej istotę. Ponadto, wierzytelność podatkowa przyjęta przez Umawiające się Państwo w rozumieniu ustępów 3 i 4 niniejszego artykułu nie będzie miała żadnego pierwszeństwa w tym Państwie na mocy ustawodawstwa drugiego Umawiającego się Państwa.

6. Postępowanie dotyczące istnienia, wymagalności lub kwoty wierzytelności podatkowej Umawiającego się Państwa może być prowadzone jedynie przed sądami lub organami administracyjnymi tego Państwa.

7. Jeżeli w jakimś momencie po przedłożeniu wniosku przez Umawiające się Państwo na podstawie ustępów 3 lub 4 niniejszego artykułu i zanim drugie Umawiające się Państwo ściągnęło i przekazało daną wierzytelność podatkową pierwszemu wymienionemu Państwu, dana wierzytelność podatkowa przestaje być:

(a) w przypadku wniosku przedłożonego na podstawie ustępu 3 niniejszego artykułu – wierzytelnością podatkową pierwszego Państwa, która podlega egzekucji z mocy ustaw tego Państwa i jest należna od osoby, która w tym czasie nie może z mocy ustawodawstwa tego Państwa zapobiec jej egzekucji; lub

(b) w przypadku wniosku przedłożonego na podstawie ustępu 4 niniejszego artykułu – wierzytelnością podatkową pierwszego wymienionego Państwa, w odniesieniu do której to Państwo może na podstawie jego ustawodawstwa podjąć środki zabezpieczające w celu jej egzekucji,

to właściwy organ pierwszego wymienionego Państwa niezwłocznie poinformuje o tym fakcie właściwy organ drugiego Państwa i w zależności od decyzji podjętej przez drugie Państwo, pierwsze wymienione Państwo zawiesi lub wycofa swój wniosek.

8. W żadnym przypadku postanowienia tego artykułu nie mogą być rozumiane jako nakładające na Umawiające się Państwo obowiązek:

(a) stosowania środków administracyjnych sprzecznych z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;

(b) podejmowania działań sprzecznych z porządkiem publicznym (ordre public);

(c) udzielania pomocy, jeżeli drugie Umawiające się Państwo nie podjęło wszelkich stosownych czynności egzekucyjnych lub zabezpieczających, zależnie od przypadku, na podstawie jego ustawodawstwa lub praktyki administracyjnej;

(d) udzielania pomocy w przypadkach, w których obciążenie administracyjne dla tego Państwa pozostaje w wyraźnej dysproporcji w stosunku do korzyści, jakie może z tego odnieść drugie Umawiające się Państwo.

ARTYKUŁ 27

Członkowie misji dyplomatycznych, stałych przedstawicielstw lub przedstawicielstw konsularnych

1. Niniejsza Konwencja nie narusza przywilejów podatkowych przysługujących członkom personelu misji dyplomatycznych, stałych przedstawicielstw lub przedstawicielstw konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

2. W zakresie w jakim, zgodnie z przywilejami podatkowymi przysługującymi członkom personelu misji dyplomatycznych, stałych przedstawicielstw lub przedstawicielstw konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych, dochód nie podlega opodatkowaniu w państwie przyjmującym, prawo do opodatkowania przysługuje państwu wysyłającemu.

ARTYKUŁ 28

Wejście w życie

1. Umawiające się Państwa poinformują się wzajemnie drogą dyplomatyczną o spełnieniu procedur wymaganych w ich wewnętrznym prawie dla wejścia w życie niniejszej Konwencji.
2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie w dniu późniejszej notyfikacji i będzie miała zastosowanie:
 - (a) w Polsce:
 - (i) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie;
 - (ii) w odniesieniu do pozostałych podatków od dochodu i zysków majątkowych, do podatków należnych za jakikolwiek rok podatkowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie.
 - (b) w Norwegii:

w odniesieniu do podatków od dochodu należnych za dany rok kalendarzowy (włączając w to okresy rozliczeniowe rozpoczynające się w jakimkolwiek takim roku) następujący po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie oraz w latach następnych.
3. Postanowienia Umowy między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Norwegii o unikaniu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku, podpisanej w Oslo w dniu 24 maja 1977 r. przestaną obowiązywać od dnia, w którym niniejsza Konwencja zacznie obowiązywać w odniesieniu do podatków, do których ma ona zastosowanie zgodnie z postanowieniami ustępu 2 niniejszego artykułu.

ARTYKUŁ 29

Wypowiedzenie

Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy do czasu jej wypowiedzenia przez jedno z Umawiających się Państw. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze wymiany not dyplomatycznych, na co najmniej sześć miesięcy przed końcem każdego roku kalendarzowego rozpoczynającego się po upływie pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji. W takim przypadku, niniejsza Konwencja przestanie obowiązywać:

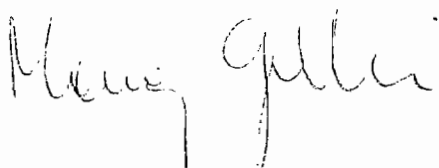
- a) w Polsce:
 - i) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana;
 - ii) w odniesieniu do pozostałych podatków od dochodu i zysków majątkowych, do podatków należnych w roku podatkowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana.
- b) w Norwegii:

w odniesieniu do podatków od dochodu przypadających w danym roku kalendarzowym (włączając w to okresy rozliczeniowe rozpoczynające się w jakimkolwiek takim roku) następującym po roku, w którym nota dyplomatyczna została przekazana.

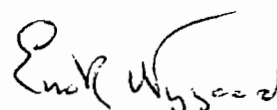
Na dowód czego, Pełnomocnicy obu Umawiających się Państw, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie..... dnia 9... wrzesnia 2009 roku, w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, norweskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku rozbieżności przy interpretacji, rozstrzygający jest tekst angielski.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej :

W imieniu Królestwa Norwegii:

PROTOKÓŁ

W momencie podpisywania Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii a w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, uzgodniono następujące postanowienia, które stanowią integralną część niniejszej Konwencji.

1. Odnośnie do artykułu 2:

W przypadku, gdy w Norwegii zostanie wprowadzony podatek u źródła od dochodu z emerytury, rozumie się, że podatek ten będzie objęty ustępem 4.

2. Odnośnie do artykułu 5:

W nawiązaniu do ustępu 5, rozumie się, że określenie „zakład” obejmuje utrzymywanie stałej placówki dla celów dostawy dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, jeżeli działalność tego przedsiębiorstwa polega całkowicie lub częściowo na dostarczaniu tych dóbr lub towarów.

3. Odnośnie do artykułu 10:

W nawiązaniu do ustępu 3, określenie „Rząd Umawiającego się Państwa” oznacza, w przypadku Norwegii, w szczególności Rządowy Fundusz Emerytalny – Global.

W nawiązaniu do ustępu 4, w przypadku Norwegii, określenie „dywidendy” obejmuje także dochód z umów niosących za sobą prawo uczestniczenia w zyskach, w zakresie ustalonym w prawie wewnętrznym Norwegii.

4. Odnośnie do artykułu 12:

Rozumie się, że należności za użytkowanie urządzeń wykorzystywanych w związku z poszukiwaniem lub eksploatacją zasobów naturalnych położonych w morskiej strefie przybrzeżnej, nie będą stanowiły należności licencyjnych w rozumieniu ustępu 3.

5. Odnośnie do artykułu 26:

W nawiązaniu do ustępu 5, wierzytelność podatkowa Umawiającego się Państwa podlega przedawnieniu stosownie do odpowiednich przepisów prawa wewnętrznego tego Państwa.

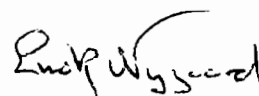
Na dowód czego, Pełnomocnicy obu Umawiających się Państw, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w *Oslo* dnia *9.03.2009r.* każdy w językach polskim, norweskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku rozbieżności przy interpretacji, rozstrzygający jest tekst angielski.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej:

W imieniu Królestwa Norwegii:

CONVENTION

BETWEEN

THE REPUBLIC OF POLAND

AND

THE KINGDOM OF NORWAY

FOR THE AVOIDANCE OF DOUBLE TAXATION
AND THE PREVENTION OF FISCAL EVASION
WITH RESPECT TO TAXES ON INCOME

The Republic of Poland and the Kingdom of Norway, desiring to conclude a Convention for the avoidance of double taxation and the prevention of fiscal evasion with respect to taxes on income;

Have agreed as follows:

ARTICLE 1

Persons covered

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

ARTICLE 2

Taxes covered

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its political subdivisions or local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.
2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income or on elements of income, including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amounts of wages or salaries paid by enterprises, as well as taxes on capital appreciation.
3. The existing taxes to which this Convention shall apply are in particular:
 - (a) in the case of Poland:
 - (i) the personal income tax; and
 - (ii) the corporate income tax;(hereinafter referred to as "Polish tax");
 - (b) in the case of Norway:
 - (i) the tax on general income;
 - (ii) the tax on personal income;
 - (iii) the special tax on petroleum income;
 - (iv) the withholding tax on dividends; and
 - (v) the tax on Remuneration to non-resident artistes and sportspersons.(hereinafter referred to as "Norwegian tax").
4. This Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes that are imposed after the date of signature of this Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any significant changes that have been made in their taxation laws.

ARTICLE 3

General Definitions

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
 - (a) the term "Poland" means the Republic of Poland, including any area outside the territorial sea of the Republic of Poland designated under its laws and in accordance with international law as an area within which the rights of the Republic of Poland with respect to the sea bed and sub-soil and their natural resources may be exercised;
 - (b) the term "Norway" means the Kingdom of Norway, and includes the land territory, internal waters, the territorial sea and the area beyond the territorial sea where the Kingdom of Norway, according to Norwegian legislation and in accordance with international law, may exercise her rights with respect to the seabed and subsoil and their natural resources; the term does not comprise Svalbard, Jan Mayen and the Norwegian dependencies ("biland");
 - (c) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons;
 - (d) the term "company" means any body corporate or any entity which is treated as a body corporate for tax purposes;
 - (e) the term "enterprise" applies to the carrying on of any business;
 - (f) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
 - (g) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft, except when the ship or aircraft is operated solely between places in a Contracting State;
 - (h) the term "competent authority" means:
 - (i) in the case of Poland, the Minister of Finance or his authorised representative;
 - (ii) in the case of Norway the Minister of Finance or the Minister of Finance's authorised representative;
 - (i) the term "national", in relation to a Contracting State, means:
 - (i) any individual possessing the nationality or citizenship of that Contracting State; and

- (ii) any legal person, partnership or association deriving its status as such from the laws in force in that Contracting State;
- (j) the term "business" includes especially the performance of professional services and of other activities of an independent character.

2. As regards the application of this Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the laws of that State for the purposes of the taxes to which this Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

ARTICLE 4

Resident

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of management or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any political subdivision or local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 of this Article an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:

- (a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident only of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
- (b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;
- (c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
- (d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 of this Article a person other than an individual is a resident of both Contracting States, then it shall be deemed to be a resident only of the State in which its place of effective management is situated.

ARTICLE 5

Permanent establishment

1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.
2. The term "permanent establishment" includes especially:
 - (a) a place of management;
 - (b) a branch;
 - (c) an office;
 - (d) a factory;
 - (e) a workshop;
 - (f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources.
3. The term "permanent establishment" also encompasses a building site, a construction, assembly or installation project, but only if such site or project lasts for a period of more than twelve months.
4. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2 and 3 of this Article, where an enterprise of a Contracting State performs services in the other Contracting State:
 - (a) through an individual who is present in that other State during a period or periods exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period, or
 - (b) during a period or periods exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period, and these services are performed for the same project or connected projects through one or more individuals who are performing such services in that other State or are present in that State for the purpose of performing such services.

and more than 50 per cent of the gross revenues attributable to active business activities of the enterprise during this period or periods are derived from services in that other State through those individuals, the activities carried on in that other State in performing these services shall be deemed to be carried on through a permanent establishment that the enterprise has in that other State, unless these services are limited to those mentioned in paragraph 5 of this Article which, if performed through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.

5. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term "permanent establishment" shall be deemed not to include:

- (a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
- (b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
- (c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;
- (d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise, or of collecting information, for the enterprise;
- (e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity of a preparatory or auxiliary character;
- (f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in sub-paragraphs (a) to (e) of this paragraph, provided that the overall activity of the fixed place of business resulting from this combination is of a preparatory or auxiliary character.

6. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article, where a person – other than an agent of an independent status to whom paragraph 7 of this Article applies – is acting on behalf of an enterprise and has, and habitually exercises, in a Contracting State an authority to conclude contracts on behalf of the enterprise, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in that State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 5 of this Article which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.

7. An enterprise shall not be deemed to have a permanent establishment in a Contracting State merely because it carries on business in that State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business.

8. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

ARTICLE 6

Income from immovable property

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property (including livestock and equipment used in agriculture and forestry), rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources; ships and aircraft shall not be regarded as immovable property.
3. The provisions of paragraph 1 of this Article shall apply to income derived from the direct use, letting, or use in any other form of immovable property.
4. The provisions of paragraphs 1 and 3 of this Article shall also apply to the income from immovable property of an enterprise.

ARTICLE 7

Business profits

1. The profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid, the profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to that permanent establishment.
2. Subject to the provisions of paragraph 3 of this Article, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.
3. In determining the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the permanent establishment, including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere.
4. No profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.
5. For the purposes of the preceding paragraphs of this Article, the profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.
6. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

ARTICLE 8

Shipping and air transport

1. Profits of an enterprise of a Contracting State from the operation of ships or aircraft in international traffic shall be taxable only in that State.
2. For the purposes of this Article, profits from the operation of ships or aircraft in international traffic include:
 - (a) profits from the rental on a bareboat basis of ships or aircraft; and
 - (b) profits from the use, maintenance or rental of containers (including trailers and related equipment for the transport of containers) used for the transport of goods or merchandise;

where such use, rental or maintenance, as the case may be, is incidental to the operation of ships or aircraft in international traffic.

3. The provisions of paragraph 1 of this Article shall also apply to profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency, but only to so much of the profits so derived as is attributable to the participant in proportion to its share in the joint operation.
4. The provisions of paragraphs 1, 2 and 3 of this Article shall apply to profits derived by the joint Norwegian, Danish and Swedish air transport consortium Scandinavian Airlines System (SAS), but only insofar as profits derived by SAS Norge AS, the Norwegian partner of the Scandinavian Airlines System (SAS), are in proportion to its share in that organisation.

ARTICLE 9

Associated enterprises

1. Where:
 - (a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
 - (b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State,

and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included by a Contracting State in the profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State - and taxes accordingly - profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits, if that State considers the adjustment justified. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall if necessary consult each other.

ARTICLE 10

Dividends

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. However, such dividends:
 - (a) shall be exempt from tax in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident if the beneficial owner of the dividends is a company which is a resident of the other Contracting State and holds directly at least 10 per cent of the capital of the company paying the dividends on the date the dividends are paid and has done so or will have done so for an uninterrupted 24-month period in which that date falls;
 - (b) except as provided in sub-paragraph (a) of this paragraph, may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 15 per cent of the gross amount of the dividends.

This paragraph shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

3. Where dividends are derived and beneficially owned by the Government of a Contracting State, such dividends shall be taxable only in that State.
4. The term "dividends" as used in this Article means income from shares, or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the Contracting State of which the company making the distribution is a resident.
5. The provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 of this Convention shall apply.
6. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in that other State.

ARTICLE 11

Interest

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 5 per cent of the gross amount of the interest. The competent authorities of the Contracting States shall by mutual agreement settle the mode of application of this limitation.
3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2 of this Article, any such interest referred to in paragraph 1 of this Article shall be taxable only in the Contracting State of which the recipient is a resident, if the recipient is the beneficial owner of the interest and if such interest is paid:
 - (a) to the Government of a Contracting State, a political subdivision or local authority thereof, or the Central Bank of a Contracting State or any institution wholly owned by the Government of a Contracting State;
 - (b) on a loan of whatever kind granted, insured or guaranteed by a governmental institution for the purposes of promoting exports;
 - (c) in connection with the sale on credit of any industrial, commercial or scientific equipment;
 - (d) on any loan of whatever kind granted by a bank.
4. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures. The term shall not include any item which is treated as a dividend under the provisions of Article 10 of this Convention.
5. The provisions of paragraphs 1, 2 and 3 of this Article shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 of this Convention shall apply.
6. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment in connection with which the indebtedness on which the interest is paid

was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment is situated.

7. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

ARTICLE 12

Royalties

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. However, such royalties may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the recipient is the beneficial owner of the royalties the tax so charged shall not exceed 5 per cent of the gross amount of the royalties.
3. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright, patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for the use of, or the right to use any industrial, commercial, or scientific equipment or for information (know-how) concerning industrial, commercial or scientific experience; the term shall also include payments of any kind related to cinematograph films, and films or tapes for radio or television broadcasting.
4. The provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise, through a permanent establishment situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 of this Convention shall apply.
5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment in connection with which the indebtedness on which the royalties are paid was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment is situated.
6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

ARTICLE 13

Capital Gains

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 of this Convention and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise), may be taxed in that other State.
3. Gains derived by an enterprise of a Contracting State from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic, or movable property pertaining to the operation of such ships or aircraft shall be taxable only in that State.
4. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of shares deriving more than 50 per cent of their value directly or indirectly from immovable property situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
5. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1, 2, 3 and 4 of this Article shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

ARTICLE 14

Income from employment

1. Subject to the provisions of Articles 15, 17 and 18 of this Convention, salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 of this Article, wage, salary or other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if:

- (a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the fiscal year concerned; and
- (b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State; and
- (c) the remuneration is not borne by a permanent establishment which the employer has in the other State; and
- (d) the employment is not a case of hiring out of labour.

3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived in respect of an employment exercised aboard a ship operated in international traffic by an enterprise of a Contracting State may be taxed in that State. However, where remuneration is derived in respect of an employment exercised aboard a ship registered in the Norwegian International Ships' register (N.I.S.), such remuneration shall be taxable only in the Contracting State where the recipient is a resident.

4. Where a resident of a Contracting State derives remuneration in respect of an employment exercised aboard an aircraft, such remuneration shall be taxable only in that State.

ARTICLE 15

Directors' fees

Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors, the supervisory board, or of a similar organ of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

ARTICLE 16

Artistes and sportsmen

1. Notwithstanding the provisions of Articles 7 and 14 of this Convention, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsman, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.
2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsman in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsman himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles 7 and 14 of this Convention, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsman are exercised.
3. The provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article shall not apply to income derived from activities performed in a Contracting State by entertainers or sportsmen if the visit to that State is wholly or mainly supported by public funds of one or both of the Contracting States or political subdivisions or local authorities thereof. In such a case, the income is taxable only in the Contracting State in which the entertainer or the sportsman is a resident.

ARTICLE 17

Pensions, Annuities, Payments under a Social Security System and Alimony

1. Pensions and similar payments or annuities received by a resident of a Contracting State from the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State.
2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 of this Article, payments received by an individual, being a resident of a Contracting State, under the social security legislation of the other Contracting State, under any other compulsory pension scheme or under a pension scheme recognized for tax purposes, may be taxed in that other State.
3. The term "annuity" means a stated sum payable to an individual periodically at stated times during his life or during a specified or ascertainable period of time under an obligation to make the payments in return for adequate and full consideration in money or money's worth.
4. Alimony and other maintenance payments paid to a resident of a Contracting State shall be taxable only in that State. However, any alimony or other maintenance payment paid by a resident of one of the Contracting States to a resident of the other Contracting State, shall, to the extent it is not allowable as a relief to the payer, be taxable only in the first-mentioned State.

ARTICLE 18

Government service

1. (a) Salaries, wages and other similar remuneration, paid by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.
 - (b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:
 - (i) is a national of that State; or
 - (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.
2. The provisions of Articles 14, 15 and 16 of this Convention shall apply to salaries, wages and other similar remuneration in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof.

ARTICLE 19

Students

Payments which a student, pupil or business apprentice who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

ARTICLE 20

Offshore Activities

1. The provisions of this Article shall apply notwithstanding any other provision of this Convention.

2. In this Article the term "offshore activities" means activities which are carried on offshore in a Contracting State in connection with the exploration or exploitation of the seabed and subsoil and their natural resources situated in that State.

3. An enterprise of a Contracting State carrying on offshore activities in the other Contracting State, shall, subject to paragraphs 4 and 5 of this Article, be deemed in relation to those activities to be carrying on business in that other State through a permanent establishment situated therein.

4. The provisions of paragraph 3 and sub-paragraph b) of paragraph 7 of this Article shall not apply where the offshore activities are carried on for a period or periods not exceeding 30 days in the aggregate in any twelve months period commencing or ending in the fiscal year concerned. However, for the purposes of this paragraph:

- (a) activities carried on by an enterprise associated with another enterprise shall be regarded as carried on by the enterprise with which it is associated if the activities in question are substantially the same as those carried on by the last-mentioned enterprise;
- (b) two enterprises shall be deemed to be associated if:
 - (i) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
 - (ii) the same person or persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of both enterprises.

5. Profits derived by an enterprise of a Contracting State from the transportation of supplies or personnel to or from a location, or between locations, where offshore activities are being carried out in a Contracting State, or from the operation of tugboats and other vessels auxiliary to such activities, shall be taxable only in the Contracting State of which the person carrying on the enterprise is a resident.

6. (a) Subject to sub-paragraph b) of this paragraph, salaries, wages and similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment connected with offshore activities in the other Contracting State may, to the extent that the employment is carried on offshore in that other State, be taxed in that other State. However, such remuneration shall be taxable only in the first-mentioned State if the employment is carried on for an employer who is

not a resident of the other State and provided that the employment is carried on for a period or periods not exceeding in the aggregate 30 days in any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned.

- (b) Salaries, wages and similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised aboard a ship or aircraft engaged in the transportation of supplies or personnel to or from a location, or between locations, where offshore activities are being carried on in the other Contracting State, or in respect of an employment exercised aboard tugboats or other vessels operated auxiliary to such activities, shall be taxable only in the State of which the recipient is a resident, unless the employer is a resident of the other State. In such case the income may be taxed in that other State.

7. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of:

- (a) exploration or exploitation rights; or
- (b) property situated in the other Contracting State and used in connection with offshore activities in that other State; or
- (c) shares deriving their value or the greater part of their value directly or indirectly from such rights or such property or from such rights and such property taken together,

may be taxed in that other State.

In this paragraph "exploration or exploitation rights" means rights to assets to be produced by the exploration or exploitation of the seabed or subsoil or their natural resources in the other Contracting State, including rights to interests in or to the benefit of such assets.

ARTICLE 21

Other income

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.
2. The provisions of paragraph 1 of this Article shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6 of this Convention, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 of this Convention shall apply.

ARTICLE 22

Elimination of double taxation

1. In case of Poland, double taxation shall be avoided as follows:
 - (a) Where a resident of Poland derives income which, in accordance with the provisions of this Convention may be taxed in Norway, Poland shall, subject to the provisions of sub-paragraph (b) of this paragraph exempt such income from tax.
 - (b) Where a resident of Poland derives income or capital gains which, in accordance with the provisions of Articles 10, 11, 12, 13 or paragraph 7 of Article 20 of this Convention, may be taxed in Norway, Poland shall allow as a deduction from the tax on the income or capital gains of that resident an amount equal to the tax paid in Norway. Such deduction shall not, however, exceed that part of the tax, as computed before the deduction is given, which is attributable to such income or capital gains derived from Norway.
 - (c) Where in accordance with any provision of this Convention, income derived by a resident of Poland is exempt from tax in Poland, Poland may nevertheless, in calculating the amount of tax on the remaining income or capital gains of such resident, take into account the exempted income.
2. Subject to the provisions of the laws of Norway regarding the allowance as a credit against Norwegian tax of tax payable in a territory outside Norway (which shall not affect the general principle hereof):
 - (a) Where a resident of Norway derives income which, in accordance with the provisions of this Convention may be taxed in Poland, Norway shall allow as a deduction from the tax on the income of that resident, an amount equal to the income tax paid in Poland on that income. Such deduction shall not, however, exceed that part of the income tax, as computed before the deduction is given, which is attributable to the income which may be taxed in Poland;
 - (b) where in accordance with any provision of the Convention income derived by a resident of Norway is exempt from tax in Norway, Norway may nevertheless include such income in the tax base, but shall allow as a deduction from the Norwegian tax on income that part of the income tax which is attributable to the income derived from Poland.

ARTICLE 23

Non-discrimination

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected. This provision shall, notwithstanding the provisions of Article 1 of this Convention, also apply to persons who are not residents of one or both of the Contracting States.
2. Stateless persons who are residents of a Contracting State shall not be subjected in either Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of the State concerned in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected.
3. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities.
4. Except where the provisions of paragraph 1 of Article 9, paragraph 7 of Article 11, paragraph 6 of Article 12 of this Convention apply, interest, royalties and other disbursements paid by an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable profits of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been paid to a resident of the first-mentioned State.
5. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.
6. Nothing contained in this Article shall be construed as obliging either Contracting State to grant to individuals not resident in that State any of the personal allowances, reliefs and reductions for tax purposes which are granted to individuals so resident or to its nationals.
7. The provisions of this Article shall, notwithstanding the provisions of Article 2, apply to taxes of every kind and description.

ARTICLE 24

Mutual agreement procedure

1. Where a person considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with the provisions of this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic law of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident or, if his case comes under paragraph 1 of Article 23 of this Convention, to that of the Contracting State of which he is a national. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of this Convention.
2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with this Convention. Any agreement reached shall be implemented notwithstanding any time limits in the domestic law of the Contracting States.
3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of this Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in this Convention.
4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly, including through a joint commission consisting of themselves or their representatives, for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

ARTICLE 25

Exchange of information

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is foreseeably relevant for carrying out the provisions of this Convention or to the administration or enforcement of the domestic laws of the Contracting States concerning taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to this Convention. The exchange of information is not restricted by Articles 1 and 2 of this Convention.

2. Any information received under paragraph 1 of this Article by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) concerned with the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, the determination of appeals in relation to the taxes referred to in paragraph 1 of this Article, or the oversight of the above. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions. Notwithstanding the foregoing, information received by a Contracting State may be used for other purposes when such information may be used for such other purposes under the laws of both States and the competent authority of the supplying State authorises such use.

3. In no case shall the provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:

- (a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
- (b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
- (c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information the disclosure of which would be contrary to public policy (ordre public).

4. If information is requested by a Contracting State in accordance with this Article, the other Contracting State shall use its information gathering measures to obtain the requested information, even though that other State may not need such information for its own tax purposes. The obligation contained in the preceding sentence is subject to the limitations of paragraph 3 of this Article but in no case shall such limitations be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because it has no domestic interest in such information.

5. In no case shall the provisions of paragraph 3 of this Article be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because the information is held by a bank, other financial institution, nominee or person acting in

an agency or a fiduciary capacity or because it relates to ownership interests in a person.

ARTICLE 26

Assistance in the Collection of Taxes

1. The Contracting States shall lend assistance to each other in the collection of revenue claims. This assistance is not restricted by Articles 1 and 2 of this Convention. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of this Article.

2. The term "revenue claim" as used in this Article means an amount owed in respect of taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to this Convention or any other instrument to which the Contracting States are parties, as well as interest, administrative penalties and costs of collection or conservancy related to such amount.

3. When a revenue claim of a Contracting State is enforceable under the laws of that State and is owed by a person who, at that time, cannot, under the laws of that State, prevent its collection, that revenue claim shall, at the request of the competent authority of that State, be accepted for purposes of collection by the competent authority of the other Contracting State. That revenue claim shall be collected by that other State in accordance with the provisions of its laws applicable to the enforcement and collection of its own taxes as if the revenue claim were a revenue claim of that other State that met the conditions allowing that other State to make a request under this paragraph.

4. When a revenue claim of a Contracting State is a claim in respect of which that State may, under its law, take measures of conservancy with a view to ensure its collection, that revenue claim shall, at the request of the competent authority of that State, be accepted for purposes of taking measures of conservancy by the competent authority of the other Contracting State. That other State shall take measures of conservancy in respect of that revenue claim in accordance with the provisions of its laws as if the revenue claim were a revenue claim of that other State even if, at the time when such measures are applied, the revenue claim is not enforceable in the first-mentioned State or is owed by a person who has a right to prevent its collection.

5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 3 and 4 of this Article, a revenue claim accepted by a Contracting State for purposes of paragraph 3 or 4 of this Article shall not, in that State, be subject to the time limits or accorded any priority applicable to a revenue claim under the laws of that State by reason of its nature as such. In addition, a revenue claim accepted by a Contracting State for the purposes of paragraph 3 or 4 of this Article shall not, in that State, have any priority applicable to that revenue claim under the laws of the other Contracting State.

6. Proceedings with respect to the existence, validity or the amount of a revenue claim of a Contracting State shall not be brought before the courts or administrative bodies of the other Contracting State.

7. Where, at any time after a request has been made by a Contracting State under paragraph 3 or 4 of this Article and before the other Contracting State has collected and remitted the relevant revenue claim to the first-mentioned State, the relevant revenue claim ceases to be

(a) in the case of a request under paragraph 3 of this Article, a revenue claim of the first-mentioned State that is enforceable under the laws of that State and is owed by a person who, at that time, cannot, under the laws of that State, prevent its collection; or

(b) in the case of a request under paragraph 4 of this Article, a revenue claim of the first-mentioned State in respect of which that State may, under its laws, take measures of conservancy with a view to ensure its collection

the competent authority of the first-mentioned State shall promptly notify the competent authority of the other State of that fact and, at the option of the other State, the first-mentioned State shall either suspend or withdraw its request.

8. In no case shall the provisions of this Article be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:

(a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;

(b) to carry out measures which would be contrary to public policy (ordre public);

(c) to provide assistance if the other Contracting State has not pursued all reasonable measures of collection or conservancy, as the case may be, available under its laws or administrative practice;

(d) to provide assistance in those cases where the administrative burden for that State is clearly disproportionate to the benefit to be derived by the other Contracting State.

ARTICLE 27

Members of diplomatic or permanent missions and consular posts

1. Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic or permanent missions and consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.
2. Insofar as, due to fiscal privileges granted to members of diplomatic or permanent missions and consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special international agreements, income is not subject to tax in the receiving State, the right to tax shall be reserved to the sending State.

ARTICLE 28

Entry into force

1. Each of the Contracting States shall notify in writing through diplomatic channels to the other the completion of the procedures required by its law for the bringing into force of this Convention.
2. This Convention shall enter into force on the date of the later of these notifications and shall thereupon have effect:
 - (a) in Poland:
 - (i) in respect of taxes withheld at source, to income derived on or after 1st of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force;
 - (ii) in respect of other taxes on income and capital gains, to such taxes chargeable for any taxable year beginning on or after 1st of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force.
 - (b) in Norway:

in respect of taxes on income relating to the calendar year (including accounting periods beginning in any such year) next following that in which this Convention enters into force and subsequent years.
3. The Convention between the Government of the Peoples' Republic of Poland and the Government of the Kingdom of Norway for the avoidance of double taxation with respect to taxes on income and capital signed at Oslo on 24th of May 1977 shall terminate and cease to be effective from the date upon which this Convention has effect in respect of the taxes to which this Convention applies in accordance with the provisions of paragraph 2 of this Article.

ARTICLE 29

Termination

This Convention shall remain in force until terminated by one of the Contracting States. Either Contracting State may terminate this Convention, through diplomatic channels, by giving written notice of termination at least six months before the end of any calendar year beginning after the expiry of five years from the date of entry into force of this Convention. In such event, this Convention shall cease to have effect:

(a) in Poland:

- (i) in respect of taxes withheld at source, to income derived on or after 1st of January in the calendar year next following the year in which such notice has been given;
- (ii) in respect of other taxes on income and capital gains, to such taxes chargeable for any taxable year beginning on or after 1st of January in the calendar year next following the year in which such notice has been given.

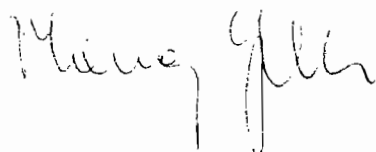
(b) in Norway:

in respect of taxes on income relating to the calendar year (including accounting periods beginning in such year) next following that in which the notice is given.

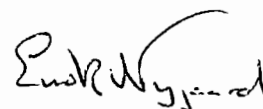
In witness whereof, the Plenipotentiaries of the both Contracting States, duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done in duplicate at Warsaw, this 9 September day of 2009 in the Polish, Norwegian, and English languages, all texts being equally authentic. In case of any divergences of interpretation, the English text shall prevail.

For the Republic of Poland

For the Kingdom of Norway

PROTOCOL

At the moment of signing of the Convention between the Republic of Poland and the Kingdom of Norway for the avoidance of double taxation and the prevention of fiscal evasion with respect to taxes on income, the following provisions were agreed to form an integral part of this Convention:

1. Ad Article 2

In the event that a withholding tax on pension income is introduced in Norway it is understood that it is covered by paragraph 4.

2. Ad Article 5

With reference to paragraph 5, it is understood that the term "permanent establishment" is deemed to include the maintenance of a fixed place of business for the purpose of delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise, if the enterprise carries on its business activity, wholly or partly, through such delivery.

3. Ad Article 10

With reference to paragraph 3, the term "Government of a Contracting State" means, in the case of Norway, in particular the Government Pension Fund – Global.

With reference of paragraph 4, in case of Norway, the term "dividends" shall also include the income from arrangements carrying the right to participate in profits to the extent so characterized under the laws of Norway.

4. Ad Article 12

It is understood that payments for the use of equipment used in connection with the exploration or exploitation of natural resources offshore shall not be construed as being royalties as defined in paragraph 3.

5. Ad Article 26

With the reference to paragraph 5, revenue claim made by a Contracting State shall be subject to the time limitations provided by the relevant law of that State.

In witness whereof, the Plenipotentiaries of the both Contracting States, duly authorised thereto, have signed this Protocol.

Done in duplicate at *L. b. s. o. w.*....., this *9 September* day of *2009*.....in the Polish, Norwegian, and English languages, all texts being equally authentic. In case of any divergences of interpretation, the English text shall prevail.

For the Republic of Poland

Marek Glini

For the Kingdom of Norway

Enok W. S. and

OVERENSKOMST MELLOM
MELLOM REPUBLIKKEN POLEN OG KONGERIKET NORGE
TIL UNNGÅELSE AV DOBBELTBESKATNING
OG FOREBYGGELSE AV SKATTEUNNDRAGELSE
MED HENSYN TIL SKATTER AV INNTEKT

Republikken Polen og Kongeriket Norge,

Som ønsker å inngå en overenskomst til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt,

er blitt enig om følgende:

Artikkel 1
PERSONER SOM OMFATTES AV OVERENSKOMSTEN

Denne overenskomsten får anvendelse på personer som er bosatt i en av eller i begge de kontraherende stater.

Artikkel 2

SKATTER SOM OMFATTES AV OVERENSKOMSTEN

1. Denne overenskomst får anvendelse på skatter av inntekt som utskrives for regning av en kontraherende stat eller dens regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter, uten hensyn til på hvilken måte de oppkreves.
2. Som skatter av inntekt anses alle skatter som utskrives på den samlede inntekt eller deler av inntekten, herunder skatter av gevinst ved avhendelse av løsøre eller fast eiendom, skatter av den samlede lønn betalt av foretak, så vel som skatter av verdistigning.
3. De gjeldende skatter som overenskomsten får anvendelse på er:
 - (a) I Polen:
 - (i) skatt på fysiske personers inntekt; og
 - (ii) selskapsskatt;(i det følgende kalt "polsk skatt");
 - (b) I Norge:
 - (i) skatt på alminnelig inntekt;
 - (ii) skatt på personinntekt;
 - (iii) særlig skatt på petroleumsinntekt,
 - (iv) kildeskatt på utbytter; og
 - (v) skatt på honorar til utenlandske artister m.v.;(i det følgende kalt "norsk skatt").
4. Overenskomsten skal også få anvendelse på alle skatter av samme eller vesentlig lignende art, som i tillegg til eller i stedet for de gjeldende skatter, blir utskrevet etter tidspunktet for undertegningen av denne overenskomst. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater skal underrette hverandre om enhver viktig endring som er blitt foretatt i deres respektive skattelover.

Artikkel 3 ALMINNELIGE DEFINISJONER

1. Hvis ikke annet fremgår av sammenhengen har følgende uttrykk i overenskomsten denne betydning:

- (a) "Polen" betyr Republikken Polen, herunder ethvert område utenfor sjøterritoriet, som Republikken Polen i overensstemmelse med polsk lovgivning og folkeretten har angitt som et område der Republikken Polen kan utøve sine rettigheter med hensyn til havbunnen og undergrunnen samt deres naturforekomster;
- (b) "Norge" betyr Kongeriket Norge, herunder landterritoriet, indre farvann, sjøterritoriet og områdene utenfor sjøterritoriet, hvor Kongeriket Norge i overensstemmelse med norsk lovgivning og folkeretten kan utøve sine rettigheter med hensyn til havbunnen og undergrunnen samt deres naturforekomster; uttrykket omfatter ikke Svalbard, Jan Mayen og de norske biland;
- (c) "person" omfatter en fysisk person, et selskap og enhver annen sammenslutning av personer;
- (d) "selskap" betyr enhver juridisk person eller enhver enhet som i skattemessig henseende behandles som en juridisk person;
- (e) "foretak" brukes om enhver form for virksomhet;
- (f) "foretak i en kontraherende stat" og "foretak i den annen kontraherende stat" betyr henholdsvis et foretak som drives av en person bosatt i en kontraherende stat og et foretak som drives av en person bosatt i den annen kontraherende stat;
- (g) "internasjonal fart" betyr enhver transport med skip eller luftfartøy, unntatt når skipet eller luftfartøyet går i fart bare mellom steder i en kontraherende stat;
- (h) "kompetent myndighet" betyr
 - (i) i Polen, finansministeren eller den som har fullmakt fra ham;
 - (ii) i Norge, finansministeren eller den som har fullmakt fra ministeren;
- (i) "statsborger", i tilknytning til en kontraherende stat, betyr:
 - (i) enhver fysisk person som er borger av en kontraherende stat; og
 - (ii) enhver juridisk person, interessentskap eller sammenslutning som erverver sin status som sådan i henhold til lovgivningen i en kontraherende stat.
- (j) "virksomhet" omfatter særlig utøvelsen av fagmessige tjenester og andre aktiviteter av uavhengig karakter.

2. Når en kontraherende stat på et hvilket som helst tidspunkt anvender denne overenskomsten, skal ethvert utrykk som ikke er definert i overenskomsten, når ikke annet fremgår av sammenhengen, ha den betydning som uttrykket på dette tidspunkt har i henhold til lovgivningen i vedkommende stat med hensyn til de skatter som overenskomsten får anvendelse på. Den betydning som uttrykket har i henhold til skattelovgivningen i denne stat gjelder fremfor den betydningen som uttrykket gis i annen lovgivning i denne stat.

Artikkel 4 SKATTEMESSIG BOPEL

1. I denne overenskomst betyr uttrykket " person bosatt i en kontraherende stat" enhver person som i henhold til lovgivningen i denne stat er skattepliktig der på grunnlag av domisil, bopel, sete for ledelsen eller ethvert annet lignende kriterium og omfatter også denne stat, dens regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter. Utrykket omfatter imidlertid ikke personer som er skattepliktig i denne stat bare på grunnlag av inntekt fra kilder i denne stat.

2. Når en fysisk person i følge bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel er bosatt i begge kontraherende stater, skal hans status avgjøres etter følgende regler:

- (a) han skal anses for bosatt bare i den stat hvor han disponerer fast bolig.
Hvis han disponerer fast bolig i begge stater, skal han anses for bosatt bare i den stat hvor han har de sterkeste personlige og økonomiske forbindelser (sentrum for livsinteressene);
- (b) hvis det ikke kan bringes på det rene i hvilken stat han har sentrum for livsinteressene, eller hvis han ikke disponerer en fast bolig i noen av dem, skal han anses for bosatt bare i den stat hvor han har vanlig opphold;
- (c) hvis han har vanlig opphold i begge stater eller ikke i noen av dem, skal han anses for bosatt bare i den stat hvor han er statsborger.
- (d) hvis han er statsborger av begge stater eller ikke i noen av dem, skal de kompetente myndigheter i de kontraherende stater avgjøre spørsmålet ved gjensidig avtale.

3. Når en annen person enn en fysisk person i følge bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel anses for hjemmehørende i begge kontraherende stater, skal den anses for hjemmehørende i den stat hvor dens virkelige ledelse har sitt sete.

Artikkel 5 FAST DRIFTSSTED

1. Utrykket "fast driftssted" betyr i denne overenskomst et fast forretningssted gjennom hvilket et foretaks virksomhet helt eller delvis blir utøvet.
2. Utrykket "fast driftssted" omfatter særlig:
 - (a) et sted hvor foretaket har sin ledelse;
 - (b) en filial;
 - (c) et kontor;
 - (d) en fabrikk;
 - (e) et verksted;
 - (f) et bergverk, en olje- eller gasskilde, et steinbrudd eller ethvert annet sted hvor naturforekomster utvinnes.
3. Utrykket "fast driftssted" omfatter også stedet for et bygningsarbeid, et anleggs-, monterings- eller installasjonsprosjekt, men bare hvis stedet opprettholdes eller prosjektet varer i mer enn tolv måneder.
4. Uansett bestemmelsene i punkt 1, 2 og 3 i denne artikkel, når et foretak i en kontraherende stat utfører tjenester i den annen kontraherende stat;
 - a) gjennom en fysisk person som er tilstede i denne annen stat i en eller flere tidsrom som til sammen overstiger 183 dager i løpet av enhver tolv månedersperiode; eller
 - b) i et eller flere tidsrom som til sammen overstiger 183 dager i løpet av enhver tolv månedersperiode og disse tjenestene er utført for det samme eller et tilknyttet prosjekt gjennom en eller flere fysiske personer som utfører slike tjenester i den annen stat eller er tilstede i denne stat for å utføre slike tjenester,

og mer enn 50 prosent av foretakets brutto inntekt fra aktiv virksomhet i det eller de tidsrom skriver seg fra tjenester utført i den annen stat gjennom disse fysiske personene, skal virksomheten drevet i denne andre staten ved utøvelsen av disse tjenestene anses for å være drevet gjennom et fast driftssted som foretaket har i denne andre staten. Dette gjelder dog ikke hvis denne virksomheten er begrenset til å omfatte aktiviteter som nevnt i punkt 5 i denne artikkel, og som hvis de ble utøvet gjennom et fast forretningssted ikke ville gjort dette faste forretningssted til et fast driftssted etter bestemmelsene i nevnte punkt.

5. Uansett de foranstående punkter i denne artikkel, skal uttrykket "fast driftssted" ikke anses å omfatte:

- (a) bruk av innretninger utelukkende til lagring, utstilling eller utlevering av varer som tilhører foretaket;
- (b) opprettholdelsen av et varelager som tilhører foretaket utelukkende for lagring, utstilling eller utlevering av varer som tilhører foretaket;
- (c) opprettholdelsen av et varelager som tilhører foretaket utelukkende for bearbeidelse ved et annet foretak;
- (d) opprettholdelsen av et fast forretningssted utelukkende for innkjøp av varer ell er til innsamling av opplysninger for foretaket;
- (e) opprettholdelsen av et fast forretningssted utelukkende for å drive enhver annen aktivitet for foretaket, som er av forberedende art eller har karakter av en hjelpevirksomhet;
- (f) opprettholdelsen av et fast forretningssted utelukkende for en kombinasjon av aktiviteter som nevnt i underpunktetne a) til e), forutsatt at det faste forretningssteds samlede virksomhet som skrives seg fra denne kombinasjon, er av forberedende art eller har karakter av å være hjelpevirksomhet.

6. Når en person, som ikke er en uavhengig mellommann som punkt 7 i denne artikkel gjelder for, opptre på vegne av et foretak og har, og vanligvis utøver, i en kontraherende stat fullmakt til å slutte kontrakter på vegne av foretaket, skal foretaket uansett bestemmelsene i punkt 1 og 2 i denne artikkel anses for å ha et fast driftssted i denne stat for enhver virksomhet som denne person påtar seg for foretaket. Dette gjelder dog ikke hvis virksomheten er begrenset til å omfatte aktiviteter som nevnt i punkt 5 i denne artikkel, og som hvis de ble utøvet gjennom et fast forretningssted ikke ville gjort dette faste forretningsstedet til et fast driftssted etter bestemmelsene i nevnte punkt.

7. Et foretak skal ikke anses for å ha et fast driftssted i en kontraherende stat bare av den grunn at det driver forretningsvirksomhet i denne stat gjennom en, megler, kommisjonær eller annen uavhengig mellommann, såfremt disse personer opptre innenfor rammen av sin ordinære forretningsvirksomhet.

8. Den omstendighet at et selskap hjemmehørende i en kontraherende stat kontrollerer eller blir kontrollert av et selskap som er hjemmehørende i den annen kontraherende stat, eller som utøver forretningsvirksomhet i denne annen stat (enten gjennom et fast driftssted eller på annen måte), medfører ikke i seg selv at et av disse selskaper anses for det annet.

Artikkel 6 INNTEKT AV FAST EIENDOM

1. Inntekt som en person bosatt i en kontraherende stat oppebærer av fast eiendom (herunder inntekt av jordbruk eller skogbruk) som ligger i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.
2. Uttrykket "fast eiendom" skal ha den betydning som det har etter lovgivningen i den kontraherende stat hvor vedkommende eiendom ligger. Uttrykket skal under enhver omstendighet omfatte tilbehør til fast eiendom (herunder besetning og redskaper som anvendes i jordbruk og skogbruk), rettigheter som er undergitt privatrettens regler om fast eiendom, bruksrett til fast eiendom og rett til varierende eller faste ytelser som vederlag for utnyttelse av eller retten til å utnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skip og luftfartøy anses ikke som fast eiendom.
3. Bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel får anvendelse på inntekt som oppebæres ved direkte bruk, utleie eller ved enhver annen form for utnyttelse av fast eiendom.
4. Bestemmelsene i punktene 1 og 3 i denne artikkel får også anvendelse på inntekt av fast eiendom som tilhører et foretak.

Artikkel 7

FORTJENESTE VED FORRETNINGSVIRKSOMHET

1. Fortjeneste som oppbæres av et foretak i en kontraherende stat skal bare kunne skatlegges i denne stat, med mindre foretaket utøver forretningsvirksomhet i den annen kontraherende stat gjennom et fast driftssted er. Hvis foretaket utøver slik forretningsvirksomhet, kan dets fortjeneste skatlegges i den annen stat, men bare så meget av den som kan tilskrives dette faste driftssted.
2. Når et foretak i en kontraherende stat utøver forretningsvirksomhet i den annen kontraherende stat gjennom et fast driftssted er, skal det, med forbehold av bestemmelsene i punkt 3 i denne artikkel, i hver kontraherende stat tilskrives det faste driftssted den fortjeneste som det ventelig ville ha ervervet hvis det hadde vært et særskilt og selvstendig foretak som utøvet samme eller lignende virksomhet under de samme eller lignende forhold og som opptrådte helt uavhengig i forhold til det foretak hvis faste driftssted det er.
3. Ved fastsettelsen av et fast driftssteds fortjeneste skal det innrømmes fradrag for utgifter som er påløpt i forbindelse med det faste driftsstedet, herunder direksjons- og alminnelige administrasjonsutgifter, uansett om de er påløpt i den stat hvor det faste driftssted ligger eller andre steder.
4. Ingen fortjeneste skal henføres til et fast driftssted utelukkende i anledning av dettes innkjøp av varer for foretaket.
5. Ved anvendelse av de forestående punkter i denne artikkel skal den fortjeneste som tilskrives det faste driftssted fastsettes etter den samme fremgangsmåte hvert år, med mindre det er god og fyldestgjørende grunn for noe annet.
6. Hvor fortjenesten omfatter inntekter som er særskilt omhandlet i andre artikler i denne overenskomst, skal bestemmelsene i disse artikler ikke berøres av reglene i nærværende artikkel.

Artikkel 8 SKIPSFART OG LUFTFART

1. Fortjeneste ved driften av skip eller luftfartøy i internasjonal fart drevet av et foretak i en kontraherende stat skal bare kunne skattlegges i denne stat.
2. Når det gjelder denne artikkel skal fortjeneste ved driften av skip eller luftfartøy i internasjonal fart omfatte:
 - (a) fortjeneste ved utleie av skip eller luftfartøy på bareboatbasis; og
 - (b) fortjeneste ved bruk, vedlikehold eller utleie av containere (innbefattet tilhengere og tilknyttet utstyr til transport av containere) benyttet til transport av varer;

når slik bruk, utleie eller vedlikehold står i sammenheng med driften av skip eller luftfartøy i internasjonal fart.

3. Bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel får også anvendelse på fortjeneste oppebåret ved deltakelse i en "pool", et felles forretningsforetak eller i et internasjonalt driftskontor, men bare for så meget av fortjenesten som er i samsvar med den enkelte deltakers andel i den felles driften.

4. Bestemmelsen i punktene 1, 2 og 3 i denne artikkel får anvendelse på fortjeneste oppebåret av det felles norske, danske og svenske luftkonsortium Scandinavian Airlines System (SAS), men bare i den utstrekning fortjenesten oppebåret av SAS Norge AS, den norske interessent i Scandinavian Airlines System (SAS), svarer til det andel i nevnte organisasjon.

Artikkel 9 FORETAK MED FAST TILKNYTNING TIL HVERANDRE

1. I tilfelle hvor
 - (a) et foretak i en kontraherende stat deltar direkte eller indirekte i ledelsen, kontrollen eller kapitalen i et foretak i den annen kontraherende stat, eller
 - (b) samme personer deltar direkte eller indirekte i ledelsen, kontrollen eller kapitalen i et foretak i en kontraherende stat og et foretak i den annen kontraherende stat,

skal følgende gjelde:

Dersom det i slike tilfelle mellom de to foretak blir avtalt eller pålagt vilkår i deres kommersielle eller finansielle samkvem som avviker fra dem som ville ha vært avtalt mellom uavhengige foretak, kan enhver fortjeneste som uten disse vilkår ville ha tilfalt et av foretakene, men i kraft av disse vilkår ikke har tilfalt dette, medregnes i og skattlegges sammen med dette foretakets fortjeneste.

2. I tilfelle hvor en kontraherende stat medregner i fortjenesten til et foretak som er hjemmehørende i denne stat - og skattlegger i samsvar med dette - fortjeneste som et foretak i den annen kontraherende stat er blitt skattlagt for i denne annen stat, og denne medregnede fortjeneste er fortjeneste som ville ha tilfalt foretaket i den førstnevnte stat dersom vilkårene som ble avtalt mellom foretakene hadde vært slike som ville ha blitt avtalt mellom uavhengige foretak, da kan den annen stat foreta en passende justering av den skatt som er beregnet av denne fortjeneste, dersom den staten anser justeringen for å være begrunnet. Ved slik justering skal det tas hensyn til denne overenskomsts øvrige bestemmelser og de kompetente myndigheter i de kontraherende stater skal om nødvendig rådføre seg med hverandre.

Artikkel 10 UTBYTTE

1. Utbytte som utdeles av et selskap hjemmehørende i en kontraherende stat til en person bosatt i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.

2. Slikt utbytte:

- (a) skal være unntatt fra beskatning i den kontraherende stat hvor det selskap som utdeler utbyttet er hjemmehørende dersom den virkelige rettighetshaver til utbyttet er et selskap som er hjemmehørende i den annen kontraherende stat og som direkte innehar minst 10 prosent av kapitalen i det selskap som utdeler utbyttet på den dato utbyttet blir utbetalt og har gjort det i en uavbrutt periode på 24 måneder på denne datoen;
- (b) kan imidlertid, unntatt for bestemmelsene i underpunkt (a) i dette punkt, også skattlegges i den kontraherende stat hvor det selskap som utdeler utbyttet er hjemmehørende og i henhold til denne stats lovgivning, men hvis den virkelige rettighetshaver til utbyttet er en person bosatt i den annen kontraherende stat skal slik skatt ikke overstige 15 prosent av bruttobeløpet.

Bestemmelsene i dette punkt berører ikke skattleggingen av selskapet for så vidt angår den fortjeneste som utbyttet utdeles av.

3. Når et utbytte er oppebåret av regjeringen i en kontraherende stat, som også er den virkelige rettighetshaver til utbyttet, skal utbyttet bare kunne skattlegges i denne stat.

4. Utrykket "utbytte" i denne artikkel betyr inntekt av aksjer, eller andre rettigheter som ikke er gjeldfordringer, med rett til andel i overskudd, samt inntekt av andre selskapsrettigheter som etter lovgivningen i den kontraherende stat hvor det utdelende selskap er hjemmehørende, er undergitt den samme skattemessige behandling som inntekt av aksjer.

5. Bestemmelsene i punkt 1 og 2 i denne artikkel får ikke anvendelse når den virkelige rettighetshaver til utbyttet er bosatt i en kontraherende stat og utøver forretningsvirksomhet gjennom et fast driftssted i den annen kontraherende stat hvor det utdelende selskap er hjemmehørende, og de rettigheter hvorav utbyttet utdeles reelt er knyttet til det faste driftssted. I så fall får bestemmelsene i artikkel 7 i denne overenskomst anvendelse.

6. Når et selskap hjemmehørende i en kontraherende stat oppebærer fortjeneste eller inntekt fra den annen kontraherende stat, kan denne annen stat ikke skattlegge utbytte utdelt av selskapet, med mindre utbyttet er utdelt til en person bosatt i denne annen stat, eller de rettigheter som utbyttet utdeles av reelt er knyttet til et fast driftssted i denne annen stat, og kan heller ikke skattlegge selskapets ikke-utdelte overskudd selv om det utdelte utbyttet eller det ikke-utdelte overskudd består helt eller delvis av fortjeneste eller inntekt som skriver seg fra den annen stat.

Artikkel 11 RENTER

1. Renter som skriver seg fra en kontraherende stat og utbetales til en person bosatt i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.
2. Slike renter kan imidlertid også skattlegges i den kontraherende stat hvor rentene skriver seg fra i henhold til denne stats lovgivning, men hvis den virkelige rettighetshaver til rentene er bosatt i den annen kontraherende stat, skal den skatt som ilegges ikke overstige 5 prosent av rentenes bruttobeløp. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater skal ved gjensidig avtale fastsette fremgangsmåten for gjennomføring av denne begrensningen.
3. Uansett bestemmelsene i punkt 2 i denne artikkel, skal renter som nevnt i punkt 1 i denne artikkel bare kunne skattlegges i den stat hvor mottakeren er bosatt, hvis mottakeren er den virkelige rettighetshaver og slike renter er utbetalt:
 - (a) til regjeringen i en kontraherende stat, dens regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter, eller sentralbanken i en kontraherende stat eller en hvilken som helst annen institusjon som er heleid av regjeringen i en kontraherende stat;
 - (b) i tilknytning til alle typer lån innvilget, sikret eller garantert for av et offentlig organ for å fremme eksport;
 - (c) i tilknytning til kredittsalg av enhver type industrielt, kommersielt eller vitenskaplig utstyr;
 - (d) i tilknytning til ethvert lån innvilget av en bank.
4. Uttrykket "renter" i denne artikkel betyr inntekt av fordringer av enhver art, uansett om de er sikret ved pant i fast eiendom eller ikke og uansett om de bærer rettigheter til en andel i skyldnerens overskudd, og særlig, inntekt av statsobligasjoner og inntekt fra andre obligasjoner og gjeldsbrev. Uttrykket omfatter ikke inntekter som anses som utbytte i henhold til bestemmelsene i artikkel 10 i denne overenskomst.
5. Bestemmelsene i punkt 1, 2 og 3 i denne artikkel får ikke anvendelse når den virkelige rettighetshaver til rentene er bosatt i en kontraherende stat og utøver forretningsvirksomhet gjennom et fast driftssted i den annen stat hvor rentene skriver seg fra, og den fordring som foranlediger rentebetalingen reelt er knyttet til det faste driftssted. I så fall får bestemmelsene i artikkel 7 i denne overenskomst anvendelse.
6. Renter skal anses å skrive seg fra en kontraherende stat når betaleren er en person bosatt i denne stat. Når imidlertid den person som betaler rentene, enten han er bosatt i en kontraherende stat eller ikke, i en kontraherende stat har et fast driftssted som den gjeld rentene betales av er knyttet til, og som rentene belastes, da skal slike renter anses å skrive seg fra den stat hvor det faste driftssted ligger.

7. Når rentebeløpet, på grunn av et særlig forhold mellom betaleren og den virkelige rettighetshaver eller mellom begge og tredjemann, og sett i relasjon til den gjeld som det erlegges for, overstiger det beløp som ville ha vært avtalt mellom betaleren og den virkelige rettighetshaver hvis det særlige forhold ikke hadde foreligget, skal bestemmelsene i denne artikkel bare få anvendelse på det sistnevnte beløp. I så fall skal den overskytende del av betalingen kunne skattlegges i henhold til lovgivningen i hver av de kontraherende stater under hensyntagen til denne overenskomsts øvrige bestemmelser.

Artikkel 12 ROYALTY

1. Royalty som skriver seg fra en kontraherende stat og utbetales til en person bosatt i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i den annen stat.
2. Slik royalty kan imidlertid også skattlegges i den kontraherende stat som royaltyen skriver seg fra og i henhold til denne stats lovgivning, men hvis mottakeren er den virkelige rettighetshaver til royaltyen skal den skatt som ilegges ikke overstige 5 prosent av royaltyens bruttobeløp.
3. Uttrykket "royalty" i denne artikkel betyr betaling av enhver art som mottas som vederlag for bruken av, eller retten til å bruke, enhver opphavsrett, alle slags patenter, varemerker, mønster eller modeller, tegninger, hemmelige formler eller fremstillingsmåte, eller for bruk av eller retten til å bruke ethvert industrielt, kommersielt eller vitenskapelig utstyr eller for opplysninger (know-how) om industrielle, kommersielle eller vitenskapelige erfaringer og omfatter også betaling av enhver art knyttet til kinematografiske filmer, og filmer eller bånd for radio- og fjernsynsutsendelse.
4. Bestemmelsene i punkt 1 og 2 i denne artikkel får ikke anvendelse når den virkelige rettighetshaver til royaltyen er bosatt i en kontraherende stat og utøver forretningsvirksomhet gjennom et fast driftssted i den annen kontraherende stat hvor royaltyen skriver seg fra og den rettighet eller eiendom som foranlediger betalingen av royaltyen reelt er knyttet til det faste driftssted. I så fall får bestemmelsene i artikkel 7 i denne overenskomst anvendelse.
5. Royalty skal anses å skrive seg fra en kontraherende stat når betaleren er bosatt i denne staten. Når imidlertid den person som betaler royaltyen, enten han er bosatt i en kontraherende stat eller ikke, i en kontraherende stat har et fast driftssted som forpliktelsen til å erlegge royaltyen er knyttet til, og slik royalty blir belastet det faste driftssted, da skal slik royalty anses å skrive seg fra den stat hvor det faste driftssted ligger.
6. Når royaltybeløpet, på grunn av et særlig forhold mellom betaleren og den virkelige rettighetshaver eller mellom begge og tredjemann, og sett i relasjon til den bruk, rettighet eller opplysning som det er vederlag for, overstiger det beløp som ville ha vært avtalt mellom betaleren og den virkelige rettighetshaver hvis det særlige forhold ikke hadde foreligget, skal bestemmelsene i denne artikkel bare få anvendelse på det sistnevnte beløp. I så fall skal den overskytende del av betalingen kunne skattlegges i henhold til lovgivningen i hver av de kontraherende stater under hensyntagen til øvrige bestemmelser i denne overenskomsten.

Artikkel 13 FORMUESGEVINST

1. Gevinst som en person bosatt i en kontraherende stat oppbærer ved anvendelse av fast eiendom som omhandlet i artikkel 6 i denne overenskomst, og som ligger i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.
2. Gevinst ved avhendelse av løsøre som utgjør driftsmidler knyttet til et fast driftssted som et foretak i en kontraherende stat har i den annen kontraherende stat, herunder gevinst ved avhendelse av slikt fast driftssted (alene eller sammen med hele foretaket), kan skattlegges i denne annen stat.
3. Gevinst oppbåret av et foretak i en kontraherende stat ved avhendelse av skip eller luftfartøy drevet i internasjonal fart eller løsøre knyttet til driften av slike skip eller luftfartøy, skal bare kunne skattlegges i denne stat.
4. Gevinst som en person bosatt i en kontraherende stat oppbærer ved avhendelsen av aksjer hvor mer enn 50 prosent av verdien direkte eller indirekte skriver seg fra fast eiendom som ligger i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.
5. Gevinst ved avhendelse av enhver annen formuesgjenstand enn de som er omhandlet i punktene 1, 2, 3 og 4 i denne artikkel, skal bare kunne skattlegges i den kontraherende stat hvor avhenderen er bosatt.

Artikkel 14 INNTEKT FRA LØNNSARBEID

1. Med forbehold av bestemmelsene i artiklene 15, 17, og 18 i denne overenskomst, skal lønn og annen lignende godtgjørelse som en person bosatt i en kontraherende stat mottar i anledning av lønnsarbeid, bare kunne skattlegges i denne stat, med mindre lønnsarbeidet er utført i den annen kontraherende stat. Hvis arbeidet er utført der, kan godtgjørelse som skriver seg fra dette skattlegges i denne annen stat.

2. Uansett bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel, skal lønn og annen lignende godtgjørelse som en person bosatt i en kontraherende stat mottar i anledning av lønnsarbeid utført i den annen kontraherende stat, bare kunne skattlegges i den førstnevnte stat, dersom:

- (a) mottakeren oppholder seg i den annen stat i et eller flere tidsrom som til sammen ikke overstiger 183 dager i løpet av enhver tolv månedersperiode som begynner eller slutter i det angjeldende inntektsår; og
- (b) godtgjørelsen er betalt av, eller på vegne av en arbeidsgiver som ikke er bosatt i den annen stat; og
- (c) godtgjørelsen ikke belastes et fast driftssted som arbeidsgiveren har i den annen stat; og
- (d) arbeidsforholdet ikke er et tilfelle av utleie av arbeidskraft.

3. Uansett de forestående bestemmelser i denne artikkel, kan godtgjørelse mottatt for lønnsarbeid utført om bord i et skip drevet i internasjonal fart av et foretak i en kontraherende stat, skattlegges i denne stat. Når slik godtgjørelse er mottatt for lønnsarbeid utført om bord i et skip registrert i Norsk Internasjonalt Skipsregister (N.I.S), skal denne godtgjørelsen imidlertid bare kunne skattlegges i den kontraherende stat hvor mottakeren er bosatt.

4. Når en person bosatt i en kontraherende stat mottar godtgjørelse for lønnsarbeid utført om bord i et luftfartøy, skal slik godtgjørelse bare kunne skattlegges i den kontraherende stat hvor mottakeren er bosatt.

Artikkel 15
STYREGODTGJØRELSE

Styregodtgjørelse og andre lignende vederlag som oppbæres av en person bosatt i en kontraherende stat, i egenskap av medlem av styret, bedriftsforsamling eller lignende organ i et selskap som er hjemmehørende i den annen kontraherende stat, kan skattlegges i denne annen stat.

Artikkel 16 ARTISTER OG IDRETTSUTØVERE

1. Uansett bestemmelsene i artiklene 7 og 14 i denne overenskomst, kan inntekt som en person bosatt i en kontraherende stat oppbærer ved personlig virksomhet utøvet i den annen kontraherende stat som artist, så som skuespiller, filmskuespiller, radio- eller fjernsynsartist eller musiker, eller som idrettsutøver, skattlegges i denne annen stat.
2. Når inntekt som skriver seg fra personlig virksomhet utøvet av en artist eller en idrettsutøver i denne egenskap, ikke tilfaller artisten eller idrettsutøveren selv, men en annen person, kan inntekten, uansett bestemmelsene i artiklene 7 og 14 i denne overenskomst, skattlegges i den kontraherende stat hvor artisten eller idrettsutøveren utøver virksomheten.
3. Bestemmelsene i punktene 1 og 2 i denne artikkel får ikke anvendelse på inntekt som skriver seg fra virksomhet som artister eller idrettsutøvere utøver i en kontraherende stat hvis besøket i denne staten helt eller i det vesentlige er understøttet av offentlige midler fra en eller begge kontraherende stater eller en av deres regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter. I et slikt tilfelle skal inntekten skattlegges bare i den staten der artisten eller idrettsutøveren er bosatt.

Artikkel 17
PENSJONER, LIVRENTER, SOSIALE TRYGDEYTELSER OG
UNDERHOLDSBIDRAG

1. Pensjoner og lignende ytelser eller livrenter som mottas av en person bosatt i en kontraherende stat fra den annen kontraherende stat, skal bare kunne skattlegges i den førstnevnte stat.
2. Uansett bestemmelsene i punkt en i denne artikkel kan utbetalinger mottatt av en fysisk person bosatt i en kontraherende stat i henhold til trygdelovgivningen i den annen kontraherende stat, eller som en del av en obligatorisk pensjonsordning eller en skattefavorisert pensjonsordning i den annen kontraherende stat, skattlegges i denne annen stat.
3. Utrykket "livrente" betyr et fastsatt beløp, som betales til en fysisk person periodisk til fastsatte tider på livstid eller i løpet av et bestemt eller konstaterbart tidsrom, og som erlegges i henhold til en forpliktelse til å foreta disse utbetalinger som motytelse for dertil svarende fullt vederlag i penger eller pengers verdi.
4. Underholdsbidrag og annet beløp til underhold som betales til en person bosatt i en kontraherende stat skal bare kunne skattlegges i denne stat. Imidlertid skal ethvert underholdsbidrag eller annet beløp til underhold som betales av en person bosatt i en av de kontraherende stater til en person bosatt i den annen kontraherende stat, i den utstrekning det ikke er fradragsberettiget for betaleren, bare kunne skattlegges i den førstnevnte stat.

Artikkel 18 OFFENTLIG TJENESTE

1. (a) Lønn og annen liknende godtgjørelse som utredes av en kontraherende stat, eller av dens regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter til en fysisk person for tjenester som er ytet denne stat eller forvaltningsmyndighet, skal bare kunne skattlegges i denne stat.
 - (b) Slik lønn og annen liknende godtgjørelse skal imidlertid kunne skattlegges bare i den annen kontraherende stat hvis tjenestene er utført i denne stat og mottakeren er bosatt i denne stat og:
 - (i) er statsborger av denne stat; eller
 - (ii) ikke bosatte seg i denne stat bare i den hensikt å utføre nevnte tjenester.
2. Bestemmelsene i artiklene 14, 15 og 16 i denne overenskomst skal få anvendelse på lønn og annen liknende godtgjørelse i anledning tjenester som er ytet i forbindelse med forretningsvirksomhet drevet av en kontraherende stat, eller en av dens regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter.

Artikkel 19 STUDENTER

En student, elev eller forretningslærling som er, eller umiddelbart før sitt opphold i en kontraherende stat var, bosatt i den annen kontraherende stat, og som oppholder seg i den førstnevnte stat utelukkende for sin utdanning eller opplæring, skal ikke skattlegges i denne stat for beløp som han mottar til underhold, utdanning eller opplæring, forutsatt at disse beløp skriver seg fra kilder utenfor denne stat.

Artikkel 20 VIRKSOMHET UTENFOR KYSTEN

1. Bestemmelsene i denne artikkel skal få anvendelse uansett enhver annen bestemmelse i denne overenskomst.

2. I denne artikkel skal uttrykket "virksomhet utenfor kysten" bety virksomhet utøvet utenfor kysten i en kontraherende stat i tilknytning til undersøkelse eller utnyttelse av havbunnen eller undergrunnen og deres naturforekomster i denne stat.

3. Et foretak i en kontraherende stat som driver virksomhet utenfor kysten i den annen kontraherende stat skal, med forbehold av punkt 4 og 5 i denne artikkel, anses i forhold til slike aktiviteter å drive virksomhet i den kontraherende stat gjennom et fast driftssted der.

4. Bestemmelsene i punkt 3 og punkt 7 b) i denne artikkel får ikke anvendelse dersom virksomheten utenfor kysten er utøvet i ett eller flere tidsrom som til sammen ikke overstiger 30 dager i løpet av enhver tolv månedersperiode som begynner eller slutter i det angjeldende inntektsår. Ved anvendelsen av dette punkt skal imidlertid følgende gjelde:

- (a) virksomhet utøvet av et foretak som er tilknyttet et annet foretak skal anses for å være utøvet av det foretak det er tilknyttet hvis den angjeldende virksomhet utenfor kysten i vesentlig grad er den samme som den virksomhet som det sistnevnte foretak utøver;
- (b) to foretak skal anses som foretak med fast tilknytning til hverandre dersom:
 - (i) et foretak i en kontraherende stat deltar direkte eller indirekte i ledelsen, kontrollen eller kapitalen i et foretak i den annen kontraherende stat, eller
 - (ii) samme personer deltar direkte eller indirekte i ledelsen, kontrollen eller kapitalen i begge foretakene.

5. Fortjeneste oppebåret av et foretak i en kontraherende stat ved transport av forsyninger eller personell til eller fra et område eller mellom områder hvor det foregår virksomhet utenfor kysten i en kontraherende stat, eller ved driften av taubåter og andre hjelpefartøy knyttet til slik virksomhet, skal bare kunne skattlegges i den stat der den person som driver foretaket er hjemmehørende.

6. (a) Med forbehold av underpunkt b) i dette punkt, kan lønn og annen liknende godtgjørelse som en person bosatt i en kontraherende stat mottar i anledning av lønnsarbeid virksomhet utenfor kysten i den annen kontraherende stat, skattlegges i denne annen stat i den utstrekning arbeidet er utført utenfor kysten av denne stat. Slik godtgjørelse skal imidlertid kunne skattlegges bare i den førstnevnte

stat hvis arbeidet er utøvet for en arbeidsgiver som ikke er bosatt i den annen stat og forutsatt at arbeidet er utført der i ett eller flere tidsrom som til sammen ikke overstiger 30 dager i løpet av enhver tolv månedersperiode som begynner eller slutter i det angjeldende inntektsår.

- (b) Lønn og annen liknende godtgjørelse som en person bosatt i en kontraherende stat oppebærer i anledning av lønnsarbeid utført om bord i et skip eller luftfartøy som benyttes til transport av forsyninger eller personell til eller fra eller innen et område hvor det foregår virksomhet utenfor kysten i en kontraherende stat, eller for lønnsarbeid utført om bord i taubåter eller andre hjelpesfartøy knyttet til slik virksomhet, skal bare skattlegges i den stat hvor mottakeren er bosatt, med mindre arbeidsgiveren er bosatt i den annen stat. I et slikt tilfelle kan inntekten skattlegges i den annen stat.

7. Gevinst som en person bosatt i en kontraherende stat oppebærer ved avhendelse av:

- (a) rettigheter til undersøkelse eller utnyttelse; eller
- (b) eiendeler som befinner seg i den annen kontraherende stat og som benyttes i forbindelse med virksomhet utenfor kysten i denne annen stat; eller
- (c) aksjer hvis verdi helt eller for den vesentligste del, direkte eller indirekte, skrives seg fra slike rettigheter eller slike eiendeler, eller fra slike rettigheter og slike eiendeler sett under ett.

kan skattlegges i denne annen stat.

I dette punkt betyr uttrykket "rettigheter til undersøkelse eller utnyttelse" rettigheter til aktiva som skal utvinnes ved undersøkelsen eller utnyttelsen av havbunnen og undergrunnen og deres naturforekomster i den annen kontraherende stat, herunder rettigheter til andeler i eller fordeler av slike aktiva.

Artikkel 21 ANNEN INNTEKT

1. Inntekter som oppebæres av en person bosatt i en kontraherende stat, og som ikke er omhandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, skal uansett hvor de skriver seg fra bare kunne skattlegges i denne stat.
2. Bestemmelsene i punkt 1 får ikke anvendelse på inntekt, bortsett fra inntekt av fast eiendom som definert i artikkel 6 punkt 2 i denne overenskomst, når mottakeren av slik inntekt er bosatt i en kontraherende stat og utøver forretningsvirksomhet gjennom et fast driftssted i den annen kontraherende stat og den rettighet eller eiendom som inntekten skriver seg fra, reelt er knyttet til det faste driftssted. I så fall får bestemmelsene i artikkel 7 anvendelse.

Artikkel 22

UNNGÅELSE AV DOBBELTBESKATNING

1. I Polen skal dobbeltbeskatning unngås på følgende måte:
 - (a) når en person som er bosatt i Polen oppebærer inntekt som i henhold til bestemmelsene i denne overenskomst kan skattlegges i Norge, skal Polen med forbehold av underpunkt (b) i dette punkt, unnta slik inntekt fra beskatning;
 - (b) når en person bosatt i Polen oppebærer inntekt eller formuesgevinst som i henhold til bestemmelsene i artiklene 10, 11, 12 13 eller punkt 7 i artikkel 20 i denne overenskomst som kan skattlegges i Norge, skal Polen innrømme fradrag i den skatt som ilegges vedkommende persons inntekt eller formuesgevinst, et beløp som tilsvarer den skatt som er betalt i Norge. Slikt fradrag skal imidlertid ikke overstige den del av skatten, beregnet før fradrag er gitt, som kan henføres til den inntekt eller formuesgevinst som oppebæres i Norge;
 - (c) når, i henhold til enhver bestemmelse i denne overenskomst, inntekt som oppebæres av en person som er bosatt i Polen er unntatt fra beskatning i Polen, kan Polen likevel ved beregningen av skatten på denne persons gjenværende inntekt eller formuesgevinst ta i betraktning den unntatte inntekt.
2. Med forbehold av bestemmelsene i Norges lovgivning om godskrivning mot norsk skatt av skatt betalt i et område utenfor Norge (som ikke skal påvirke de alminnelige prinsipper i denne artikkel):
 - (a) når en person bosatt i Norge oppebærer inntekt som i henhold til bestemmelsene i denne overenskomst kan skattlegges i Polen, skal Norge innrømme fradrag i den skatt som ilegges vedkommende persons inntekt, et beløp som tilsvarer den inntektsskat som er betalt på denne inntekten i Polen. Slikt fradrag skal imidlertid ikke overstige den del av inntektsskatten, beregnet før fradrag er gitt, som kan henføres til den inntekt som kan skattlegges i Polen;
 - (b) når, i henhold til enhver bestemmelse i denne overenskomst, inntekt som oppebæres av en person som er bosatt i Norge er unntatt fra beskatning i Norge, kan Norge likevel medregne inntekten i beskatningsgrunnlaget, men skal sette ned den norske inntektsskatten med den del av den norske inntektsskatten, som kan henføres til den inntekt som skriver seg fra Polen.

Artikkel 23 IKKE-DISKRIMINERING

1. Statsborgere av en kontraherende stat skal ikke i den annen kontraherende stat være undergitt noen beskatning eller forpliktelse i sammenheng hermed, som er annerledes eller mer tyngende enn den beskatning og dermed sammenhengende forpliktelser som er eller måtte bli pålagt den annen stats borgere under de samme forhold. Denne bestemmelse skal, uansett bestemmelsene i artikkel 1 i denne overenskomst, også få anvendelse på personer som ikke er bosatt i en av eller begge de kontraherende stater.
2. Statsløse personer som er bosatt i en kontraherende stat skal ikke i noen kontraherende stat være undergitt noen beskatning eller forpliktelse i sammenheng hermed, som er annerledes eller mer tyngende enn den beskatning og dermed sammenhengende forpliktelser som er eller måtte bli pålagt denne annen stats egne borgere under de samme forhold, særlig med hensyn til bosettelse.
3. Beskatningen av et fast driftssted som et foretak i en kontraherende stat har i den annen kontraherende stat, skal i denne annen stat ikke være mindre gunstig enn beskatningen av foretak i denne annen stat som utøver samme virksomhet.
4. Med mindre bestemmelsene i artikkel 9 punkt 1, artikkel 11 punkt 7 eller artikkel 12 punkt 6 i denne overenskomst kommer til anvendelse, skal renter, royalty og andre utbetalinger fra et foretak i en kontraherende stat til en person bosatt i den annen kontraherende stat, være fradragsberettiget ved fastsettelsen av foretakets skattepliktige inntekt på de samme vilkår som tilsvarende utbetalinger ville vært om de hadde blitt utbetalt til en person bosatt i den førstnevnte stat.
5. Foretak i en kontraherende stat hvis kapital helt eller delvis eies eller kontrolleres, direkte eller indirekte av en eller flere personer som er bosatt i den annen kontraherende stat, skal ikke i den førstnevnte stat være undergitt noen beskatning eller forpliktelse i sammenheng hermed, som er annerledes eller mer tyngende enn den beskatning eller forpliktelser i sammenheng hermed som andre liknende foretak i den førstnevnte stat er eller måtte bli undergitt.
6. Denne artikkel skal ikke tolkes slik at den forplikter noen kontraherende stat til å innrømme fysiske personer som ikke er bosatt i denne stat slike personlige fradrag, fritak og nedsettelse ved beskatningen, som den innrømmer fysiske personer som er bosatt på dens eget område eller er statsborger der.
7. Bestemmelsene i denne artikkel skal uansett bestemmelsene i artikkel 2 i denne overenskomst, få anvendelse på skatter av enhver art og betegnelse.

Artikkel 24 FREM GANGSMÅTE VED INNGÅELSE AV GJENSIDIGE AVTALER

1. Når en person mener at tiltak som er truffet i den ene eller begge kontraherende stater i forhold til ham medfører eller vil medføre en beskatning som ikke er overensstemmende med bestemmelsene i denne overenskomst, kan han fremme sin sak for den kompetente myndighet i den kontraherende stat hvor han er bosatt, eller hvis saken faller inn under artikkel 23 punkt 1 i denne overenskomst, for den kompetente myndighet i den kontraherende stat hvor han er statsborger. Dette kan gjøres uten at det påvirker hans rett til å anvende de rettsmidler som finnes i disse staters interne lovgivning. Saken må fremmes innen tre år fra mottakelsen av den første underretning om tiltak som medfører beskatning i strid med bestemmelsene i denne overenskomst.
2. Hvis den kompetente myndighet finner at innvendingen synes begrunnet, men ikke selv er i stand til å finne en tilfredsstillende løsning, skal den søke å få saken avgjort ved gjensidig avtale med den kompetente myndighet i den annen kontraherende stat med sikte på å unngå beskatning som ikke er overensstemmende med denne overenskomst. Enhver avtale som måtte komme i stand skal legges til grunn uansett tidsfristene i de kontraherende staters interne lovgivning.
3. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater skal ved gjensidig avtale søke å løse enhver vanskelighet eller tvil som fortolkningen eller anvendelsen av denne overenskomst måtte fremby. De kan også rådføre seg med hverandre med sikte på å unngå dobbeltbeskatning i tilfeller som ikke er løst i denne overenskomst.
4. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater kan sette seg i direkte forbindelse med hverandre, herunder gjennom et utvalg bestående av de kompetente myndigheter selv eller deres representanter, med sikte på å få i stand en avtale som omhandlet i de foranstående punkter.

Artikkel 25 UTVEKSLING AV OPPLYSNINGER

1. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater skal utveksle slike opplysninger som er overskuelig relevante for å gjennomføre bestemmelsene i denne overenskomst, eller for forvaltningen eller iverksettelsen av de interne lovbestemmelser som angår skatter av enhver art som utskrives på vegne av de kontraherende stater, eller deres regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter. Utveksling skal bare skje i den utstrekning den beskatning som foreskrives, ikke er i strid med denne overenskomst. Utvekslingen av opplysninger er ikke begrenset av artiklene 1 og 2 i denne overenskomst.

2. Opplysninger som er mottatt av en kontraherende stat i henhold til punkt 1 i denne artikkel, skal behandles som hemmelige på samme måte som opplysninger skaffet til veie med hjemmel i intern lovgivning i denne stat. Opplysningene må bare åpenbares for personer eller myndigheter (herunder domstoler, tilsyns- og forvaltningsorganer) som har til oppgave å utligne eller innkreve, eller å gjennomføre tvangsforføyninger eller annen rettsforfølging eller avgjøre klager vedrørende de skatter som nevnes i punkt 1 i denne artikkel. Slike personer eller myndigheter skal nytte opplysningene bare til nevnte formål. De kan åpenbare opplysningene under offentlige rettsmøter eller i judisielle avgjørelser. Uansett det foregående kan informasjon mottatt av en kontraherende stat brukes til andre formål når slik informasjon kan brukes til slike andre formål med hjemmel i begge stater lovgivning og de kompetente myndigheter i bistandsstaten tillater slik bruk.

3. Bestemmelsene i punktene 1 og 2 i denne artikkel skal ikke i noe tilfelle tolkes slik at de pålegger en kontraherende stat en forpliktelse til:

- (a) å sette i verk administrative tiltak som er i strid med dens egen eller den annen kontraherende stats lovgivning og administrative praksis;
- (b) å gi opplysninger som ikke kan fremskaffes i henhold til dens egen eller den annen kontraherende stats lovgivning eller vanlige administrative praksis;
- (c) å gi opplysninger som vil åpenbare næringsmessige, forretningsmessige, industrielle, kommersielle eller yrkesmessige hemmeligheter eller forretningsmetoder, eller opplysninger hvis åpenbaring ville stride mot allmenne interesser (ordre public).

4. Hvis en kontraherende stat har anmodet om opplysninger i medhold av denne artikkel, skal den annen kontraherende stat anvende sine midler for innhenting av opplysninger for å skaffe de anmodede opplysningene, selv om den annen stat ikke selv har behov for slike opplysninger til sine egne skatteformål. Begrensningene i punkt 3 i denne artikkel gjelder for den forpliktelsen som følger av foregående setning, men ikke i noe tilfelle skal disse begrensningene tolkes slik at de tillater en kontraherende stat å avslå å skaffe opplysninger utelukkende fordi denne stat ikke har hjemlig interesse av slike opplysninger.

5. Ikke i noe tilfelle skal bestemmelsene i punkt 3 i denne artikkel tolkes slik at de tillater en kontraherende stat å avslå fremskaffelsen av opplysninger utelukkende fordi opplysningene må innhentes fra en bank, annen finansiell institusjon, forvalter eller person som opptre i egenskap av representant eller fullmektig, eller fordi opplysningene vedrører eierskapsinteresser i en person.

Artikkel 26

BISTAND TIL INNFORDRING

1. De kontraherende stater skal yte hverandre bistand til innfordring av skattekrav. Denne bistanden er ikke begrenset av artiklene 1 og 2 i denne overenskomst. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater kan ved gjensidig avtale fastsette hvordan denne artikkel skal anvendes.
2. Uttrykket "skattekrav" slik det anvendes i denne artikkel, betyr et skyldig beløp som vedrører skatter av enhver art som utskrives på vegne av de kontraherende stater, eller deres regionale eller lokale forvaltningsmyndigheter, og som ikke er utskrevet i strid med denne overenskomst eller noen annen overenskomst som de kontraherende stater har tiltrådt, samt renter, administrative straffetillegg og omkostninger til innfordring og sikring, som vedrører slikt beløp.
3. Når en kontraherende stat etter lovgivningen i denne stat ved tvang kan iverksette innfordringen av et skattekrav som skyldneren på dette tidspunktet etter lovgivningen i denne stat, ikke kan hindre innfordringen av, skal dette skattekravet, etter anmodning fra de kompetente myndigheter i denne stat, godtas av de kompetente myndigheter i den annen kontraherende stat med hensyn til innfordring. Skattekravet skal innfordres av denne annen stat i samsvar med bestemmelsene i dens lovgivning om tvangsforføyninger og innfordring av dens egne skattekrav, som om skattekravet var den annen stats eget skattekrav som den annen stat etter dette punkt kunne anmodet om innfordring av.
4. Når et skattekrav i en kontraherende stat er et krav som denne stat i henhold til sin lovgivning kan treffe tiltak for å sikre innfordringen av, skal dette kravet etter anmodning fra de kompetente myndigheter i denne stat, godtas av den kompetente myndighet i den annen kontraherende stat med hensyn til å treffe sikringstiltak. Den annen stat skal treffe tiltak for å sikre skattekravet i henhold til sin egen lovgivning som om skattekravet var et skattekrav i den annen stat, selv om skattekravet på det tidspunkt slike tiltak blir iverksatt, ikke kan innfordres ved tvang i den førstnevnte stat eller skyldneren har en rett til å forhindre at det kreves inn.
5. Uansett bestemmelsene i punktene 3 og 4 i denne artikkel skal et skattekrav som en kontraherende stat har godtatt for de formål som nevnes i punktene 3 og 4 i denne artikkel, ikke på grunn av sin egenskap som skattekrav, undergis de tidsfrister eller få den prioritet som gis et skattekrav i henhold til lovgivningen i denne stat. I tillegg skal et skattekrav som en kontraherende stat har godtatt for de formål som nevnes i punktene 3 og 4 i denne artikkel, ikke i denne stat få noen form for prioritet som i henhold til lovgivningen i den annen kontraherende stat, kan anvendes på dette skattekravet.
6. Med hensyn til eksistensen eller gyldigheten av en kontraherende stats skattekrav, eller beløpet som kravet lyder på, kan det ikke fremmes søksmål for domstolene eller forvaltningsorganene i den annen kontraherende stat.
7. Når et skattekrav, på noe tidspunkt etter at en kontraherende stat har fremmet en anmodning etter punktene 3 eller 4 i denne artikkel og før den annen kontraherende

stat har innfordret og overført det aktuelle skattekravet til den førstnevnte stat, opphører å være

- (a) når det gjelder en anmodning etter punkt 3 i denne artikkel, et skattekrav som den førstnevnte stat ved tvang kan iverksette innfordringen av etter lovgivningen i denne stat og som skyldneren på det tidspunkt og i henhold til lovgivningen i denne stat, ikke kan forhindre innfordringen av; eller
- (b) når det gjelder en anmodning etter punkt 4 i denne artikkel, et skattekrav som det i den førstnevnte stat i henhold til denne stats lovgivning, kan treffes tiltak for å sikre innfordring av,

skal den kompetente myndighet i den førstnevnte stat omgående gi beskjed om disse omstendighetene til den kompetente myndighet i den annen stat. Den annen stat kan velge om den førstnevnte stat enten skal suspendere eller trekke tilbake sin anmodning.

8. Bestemmelsene i denne artikkel skal ikke i noe tilfelle tolkes slik at de pålegger en kontraherende stat en forpliktelse til:

- (a) å sette i verk tiltak som er i strid med lovgivningen eller administrativ praksis i denne eller den annen kontraherende stat;
- (b) å sette i verk tiltak som den anser for å være i strid med allmenne interesser (ordre public);
- (c) å yte bistand dersom den annen kontraherende i henhold til denne stats lovgivning eller administrative praksis, ikke har benyttet alle rimelige midler med hensyn til henholdsvis innfordring eller sikring;
- (d) å yte bistand i de tilfeller hvor den administrative byrden for denne stat åpenbart ikke står i forhold til den fordel som den annen stat oppnår.

Artikkel 27
MEDLEMMER AV DIPLOMATISKE STASJONER OG KONSULAT

1. Intet i denne overenskomst skal berøre de skattemessige privilegier som tilkommer medlemmer av diplomatiske stasjoner eller konsulat i henhold til folkerettens alminnelige regler eller bestemmelser i særlige avtaler.

2. I den utstrekning inntekt ikke er undergitt beskatning i mottakerstaten på grunn av skattemessige privilegier som tilkommer diplomatiske stasjoner eller konsulat i henhold til folkerettens alminnelige regler eller bestemmelser i særlige internasjonale avtaler, skal beskatningsretten være forbeholdt senderstaten.

Artikkel 28 IKRAFTTREDELSE

1. De kontraherende stater skal gjennom diplomatiske kanaler skriftlig underrette hverandre om at de tiltak som er nødvendige etter deres interne lovgivning for overenskomstens ikrafttredelse, er gjennomført.

2. Denne overenskomsten skal tre i kraft på datoen for den siste av disse underrettelser og skal deretter ha virkning:

(a) i Polen:

(i) med hensyn til skatter tilbakeholdt ved kilden, på inntekt oppebåret på eller etter 1. januar i det kalenderår som følger etter det år da overenskomsten trer i kraft;

(ii) med hensyn til andre skatter av inntekt og formuesgevinst, på skatter som svares i ethvert inntektsår som begynner på eller etter 1. januar i det kalenderår som følger etter det år denne overenskomst trer i kraft.

(b) i Norge:

med hensyn til skatter av inntekt oppebåret i det kalenderår (herunder regnskapsperioder som begynner i et ethvert slikt år) som følger etter det år denne overenskomst trer i kraft og i de påfølgende år.

3. Overenskomsten mellom Regjeringen i Folkerepublikken Polen og Kongeriket Norges Regjering til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelser med hensyn til skatter av inntekt og formue, undertegnet i Oslo 24. mai 1977 skal opphøre å ikke lenger ha virkning fra den dato som denne overenskomst får virkning med hensyn til skatter som denne overenskomsten skal gjelde for i samsvar med punkt 2 i denne artikkel.

Artikkel 29

OPPHØR

Denne overenskomst skal forbli i kraft inntil den bringes til opphør av en av de kontraherende stater. Hver kontraherende stat kan bringe overenskomsten til opphør, gjennom diplomatiske kanaler, ved å gi skriftlig varsel om opphør minst seks måneder før utløpet av ethvert kalenderår som følger etter en periode på fem år fra datoen da overenskomsten trer i kraft. I så fall skal overenskomsten opphøre å ha virkning:

(a) i Polen:

- (i) med hensyn til skatter tilbakeholdt ved kilden, på inntekt oppebåret på eller etter 1. januar i det kalenderår som følger det år da varselet ble gitt;
- (ii) med hensyn til andre skatter av inntekt og formuesgevinst, på skatter som svares i ethvert inntektsår som begynner på eller etter 1. januar i det kalenderår som følger etter det år da varselet ble gitt.

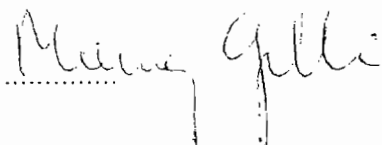
(b) I Norge:

med hensyn til skatter av inntekt oppebåret i det kalenderår (herunder regnskapsperioder som begynner i et ethvert slikt år) som følger etter det år da varselet ble gitt.

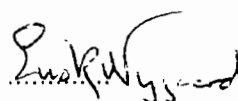
Til bekreftelse av foranstående har de undertegnende, som er gitt behørig fullmakt til dette av sine respektive regjeringer, undertegnet denne overenskomst.

Utferdiget i to eksemplarer i ~~Warszawa~~ den ~~3.09.~~ 2003 på det polske, norske og engelske språk, slik at samtlige tekster har lik gyldighet. I tilfelle tekstene avviker fra hverandre, skal den engelske teksten være avgjørende.

For Republikken Polen

For Kongeriket Norge

PROTOKOLL

På tidspunktet for undertegning av overenskomsten mellom Republikken Polen og Kongeriket Norge til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelser med hensyn til skatt av inntekt i Warszawa den 3. 09 2003, ble det avtalt at følgende bestemmelser skal utgjøre en integrert del av den nevnte overenskomst:

1. Til artikkel 2

Dersom kildeskatt på pensjoner innføres i Norge er partene enige om at denne omfattes av punkt 4.

2. Til artikkel 5

I forhold til artikkel 5 er det enighet om at av uttrykket fast driftssted skal anses å inkludere opprettholdelse av et fast forretningssted for det formål å levere varer som tilhører foretaket, hvis foretaket gjennom slik levering helt eller delvis driver sin virksomhet.

3. Til artikkel 10

I forhold til punkt 3 skal uttrykket "Regjeringen i en kontraherende stat" i forhold til Norge særlig omfatte Statens Pensjonsfond – Utland.

I forhold til punkt 4, i tilfellet Norge, skal uttrykket "utbytte" også inkludere inntekt fra ordning som innebærer en rett til å ta del i overskudd i den grad den i henhold til lovgivningen i den kontraherende stat hvor den skriver seg fra, er klassifisert som slik inntekt i norsk lovgivning.

4. Til artikkel 12

Partene er enige om at utbetalinger som vederlag for bruk av utstyr i sammenheng med undersøkelse og utnyttelse av undersjøiske naturforekomster ikke skal anses som royalty slik det er definert i punkt 3.

5. Til artikkel 26

I forhold til punkt 5. skal skattekrav fremmet av en kontraherende stat være begrenset av regler for tidsbegrensning i den relevante lovgivning i denne stat.

Til bekreftelse av foranstående har de undertegnende, som er gitt behørig fullmakt til dette av sine respektive regjeringer, undertegnet denne overenskomst.

Utferdiget i to eksemplarer i Warszawa den 9. 09. 2003 på det polske, norske og engelske språk, slik at samtlige tekster har lik gyldighet. I tilfelle tekstene avviker fra hverandre, skal den engelske teksten være avgjørende.

For Republikken Polen:

Marcin Giller

For Kongeriket Norge:

Eirik W. Sævi